

Regd. No 2975

க்ர:

கலை சுரங்கான் - 339

ஆசியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

SRI RAMANUJAN

Editor:

Mahamahimopadhyaya

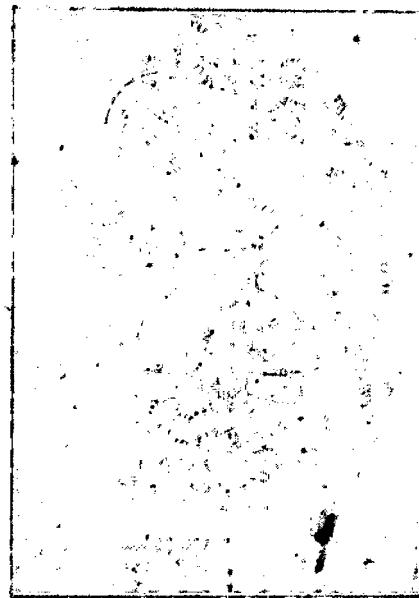
P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHIPURAM-631503.

வருஷச் சந்தா 10 கு.

தீவியச் சந்தா ரூ. 2/-

Rs 40/-
33

பெருமாள் பேருத்துக்கரையால்
திறவுபட்டின ஏற்கூடு.

திறவுபட்டின ஏற்கூடு முதலில் பெருமாள் பேருத்துக்கரையால் திறவுபட்டின ஏற்கூடு.

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச் செயல் வாழி*
தாழ்வாது மில்லரவர் தானிவாழி ஏழாறு
முனிவர் வார்த்தைக்கால் ஸ்தாபிவாழி
செய்யாதை தானிவாலே சேர்ந்து.

1976 செப்டம்பர். ஆவணிய்

நிர்வேதச் சூடிதி

சித்ரகூடம் வித்வங்மணியின் வைகுண்டவாஸம்.

தில்லைத் திருச்சித்திரகூடத்தில் எழுந்தருள்கிறுந்த பூந்துபய வேதாந்த வித்வங்மணியான அஷ்ட கோதரம் வெங்கடாசார்யஸ்வாமி ப்ரத்திரூபம் 31வாயு யிற்றுக்கிழமையன்றிரவு திருநாடலங்கரித்து நிர்வேதச்செய்தினை உலகரெல்லாம் அறிந்து வருந்தினபிறகு நாம் தெரிவிக்க நேர்ந்தது பற்றி வருந்துகிறோம். சென்றமாதத்து ஸ்ரீராமா நுஜன் லெளியானபிறகு ஸ்வாமி பரமபதித்தருளினதே இந்தத்தாமதத்திற்குக் காரணம். ஸ்வாமி சிலமாதங்களாகவே திருப்பேணிடாங்கில் லாமல் சயனிக்கிறந்தார். ப்ராசிந் வித்வான்களேன் று ப்ரவித்தி பெற்றவர்களில் ஸ்வாமியே ஶோஷித்திருந்தார். இன்னும் பத்தெட்டு வருஷங்கள் எழுந்தருளி யிருக்கலாம். இவ்விபூதியின் தெளர்ப்பாக்கம் ஶோசன்தீயர். ஸ்வாமியின் கநிஷ்ட திருக்குமாரரான ஸ்ரீமான் (மஹாமேதாவி) ரங்காசாரியர் அடியேனுக்கெழுதி யிருந்த பத்திரிகையை இதன்கீழ்ப் பிரசரித்து அடியேன் ஒருவற்று மனச்சாந்தி பெறுகிறேன்.

—யத்திராதிபர் P. B. A.

“பூந் உ. வே. திருச்தகப்பானுர் பரமபதித்த அன்று பந்துக்கள் அனைவரும் அருகிலேயே இருந்தோம். கடைசிவரை ஞாபகத்துடன் திருக்கண்ணால் கடாக்குதி துக்கொண்டிருந்தார். பரமபதிக்க 48 மணிநேரம் முன்பே சுவாசத் தடை ஏற்பட்டு ப்ராணவாயு கொடுக்கப்பட்டது. அதனால் (ஆடிமீ 30வ) சனி இரவு முதல் கோயில் திருவாய்மொழி. இராமாநுச நூற்றந்தாதி உபதேச ரத்தினமாலை, ஆர்த்தி ப்ரபந்தம், அர்ச்சிராதி, ஆனந்தவாலி. ப்ரகுவல்லி இவை ஸேவிக்கப்பட்டுன. அருகிலிருந்த திவ்யதேசங்களிலிருந்து ஸ்வாமிகளும் அந்வயித்தார்கள். ஞாயிறு இரவு 6-50 மணிக்கு ஸ்வாமி பரமபதித்தார். துங்கள் விடிசற்காலையே சரமக்கியைகள் தொடங்கப்பட்டன. ஆளவந்தார் படியான சரமகாரியங்களும், ப்ரம்மமேத ஸ்வகாரமும் விதிப்படி நடந்தன. புஷ்கரிணியிலிருந்து வேதபாராயணத்துடன் தீர்த்தம் எடுத்துவரப்பட்டு ஸ்ரீ சுப்ரச்ந ஸம்ஹிதையில் சூறியுள்ள படி ஸப்ததேச, நவ கலச ஸ்வாமிகளும் திருமஞ்சனமும் நடக்கும் ப்ரது நீராட்டம் ஸேவிக்கப்பட்டது. பிறகு திருமண்காப்பின்போது ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ராமும், திருப்பல்லாண்டு, திருப்பாவை, கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு, சூழ்விசம்பணிமுகில் ஆகியவை ஸேவித்து பின்பு வீதியில் திருவிருத்தம் ஸேவித்து திவ்யதேச மாலை ப்ரஸாதங்கள் எழுந்தருளப்பண்ணி அகத்து வரசலில் சாற்றுமுறை நடந்து விதிப்படி ப்ரம்மமேத ஸ்வகாரம் நடைபெற்றது. ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட அருகிலுள்ள திவ்யதேச ஸ்வாமிகள் கோஷ்டியில் கலந்துகொண்டனர். ஏராளமாலவர் ஸ்ரீ ஸ்வாமிக்கு மாலைகளும் பொன் ஆடைகளும் ஸமர்ப்பித்தனர். ஸ்ரீ நடராஜா ஆலய சாரிடியும் சாதராவும், மாலைகளும் ஆட்டு மரியாதையைத் தெரிவித்தது. முறையே ஸபின்மகரணந்தம் நடைபெற்றபின், திருவத்யயன கோஷ்டி விலக்குனை மாக நடைபெற்றது. நாறு ஸ்வாமிகள் உபய கோஷ்டியிலும் அந்வயித்தனர். கோயில், திருமலை, ஸ்ரீபெரும்பூதூர், திருவாலி திருநகரி, துருநாங்கூரப்பதிகள், தாடாளன் கோயில், தேரமுந்தூர், காட்டுமென்னார் ஸ்வாமிதி, ஸ்ரீ முஷ்ணம், திருக்குடந்தை. நாதன் கோயில் முதலான திவ்யதேசங்களிலிருந்து பரிவாட்டம் மாலை ப்ரஸாதங்கள் வழங்கப்பட்டன. தேவரீர் அநுக்ரஹித்திருந்த நிர்வேத பஞ்சகம் வாசித்தளிக்கப்பட்டது. மாலை நகரவாலிகளின் இரங்கற் பொதுக்கூட்டம் கூடி, நகரின் பல ப்ரமுகர்கள் ஸ்வாமியின் அநுங்கண்களைப்பற்றி பேசினார்கள். ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீபெரும்பூதூர் கற்பூரம் பட்டப்பா ஸ்வாமி எல்லாக் கைங்கரியங்களையும் க்ரமப்படி நடத்திவைத்தது விசேஷித்துக் குறிப்பிடத்தக்கது”.

திருச்சித்ரகூடம்,

28-8-76.

இப்படிக்கு, A. V. ரங்கநாயகி.

ஈராமநாலூண்-339

அசிரியர்:

யஹாமஹி மோபாத்யாய ஸ்ரீகாஞ்சி ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்

ஸம்புடம் 29

நளவு ஆவணி மாதம்
10-9-76

ஸஞ்சிகை 3

மேல்வரும் பிங்கள வருஷத்தோடு

நிகழும் நள வருஷத்தையும் கூட்டிக்கொண்டின்

பிங்களவருஷம் பெரும்பூதுர் மாறுவிவைவதாரத்திற்கும் பெருமைபெற்றது. நளவருஷம் சூடுக்கொடுத்த கூட்டுக்கொர்க்கியனவதாரத்திற்கும் நிரும்பக்கமன்னன் நிருவவதாரத்திற்கும் பெருமைபெற்றது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவப் பேராசிரியர்காள் ! இதுகாறும் நாம் பிங்கள வருஷத்தின் பெருமையை மட்டுமே பிரசாரம் செய்து வந்தோம். நிகழும் நள வத்ஸரத்தில் ஆண்டாளுடைய திருவவதாரமென்பதைச் சென்ற ஆடி மாதத்தில் அறியப்பெற்றேன். அப்போதே நாம் அபிநவ கோதாஸ்துறீ யென்றும், கோதாதேவ யம்ருநத்வநி யென்றும் ஆண்டாள் விஷயமான இரண்டு ஸ்துதி நால்களை (வடமெருமியில்) இயற்றி அவ்விரண்டையும் தமிழுரையுடன் ஸ்ரீராமாநுஜன் (363B) என்னுமிதழில் வெளி யிட்டுப் பிரசரித்தோம். அன்றியும், அவற்றை ஹிந்தி மூலக்கையுடன் நமது வைதிக மநோஹரா வென்னும் ஸம்ஸ்கருத பத்ரிகையிலும் பிரசரித்தோம். இவ் விரண்டு ஸஞ்சிகைகளையும் லபிக்கப் பெருதவர்கள் (25 ந-பைஸா ஸ்டாம் புடன்) நமக்குத் தெரிவித்துக்கொண்டால் உடனே அனுப்புவோம்.

இந்த நள வருஷத்திலேயே திருமங்கையாழ்வாருடையவும் திருவெதாரமென்பதை நாம் மறந்திருந்தோம். ஸமீப காலத்தில் சில பெரியார்கள் நினைவுட்ட வனர்த்து மகிழ்ந்தோம். அதற்காகத் தற்காலம் நாம் செய்த பணிகள் இரண்டு. (1) திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தவையாய் இயற்பா ஆயிரத்தில் சேர்ந்தவையான திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் என்னும் மூன்று தில்வியப் பிரபந்தங்களுக்கு நம்முடைய நில்யார்த்த தீபிகையுரை நாலைந்து வருடங்களாய் தூர்லபமா யிருப்பதால் அதை மறுபதிப்புச் செய்து முடித் தோம். (2.) ஷதில்வியப்பிரபந்தங்கள் மூன்றுக்கும் ஸம்ஸ்கருத மொழிபெயர்ப்பு= (அதாவது) திருவெழுகூற்றிருக்கையை ஒரு தண்டகமாக இயற்றியும், திருப்பட்கள் ஸிரண்டையும் ஆர்யாவர்ணத்தத்தில் ச்சோகபத்தமாக்கியும் விரிவான மகையோடு பல வருஷங்களுக்கு முன்பு வெளியிட்டிருந்தோம். அவையும் சிலவாண்டுகளாக தூர்லபமானதனால் அவற்றையும் தேவநாகர விபியில் அச்சிடுவித்து நமது வைதிகமநோஹரா பத்ரிகையில் இம்மாதத்து இதழில் பிரசரம் செய்திருக்கிறோம். இவ்வளவால் திருப்தி யடைந்திலோம். மேலும் பணி புரிவதற்கு *மநோரதாநாம் அதடா: ப்ரவாஹா:, க்ரமேண வெளிவரும். *

★ பின்காலாவதிஸர மாங்காவாலீகை ★

யீர்யாழ்வத்தில் ஓர் அதிகரணம்

ப்ரயோஜனவத்தவாதிகரணம்

— (சாரீகமீயாம்பையில் இரண்டாமத்தியாய் முதற்பாதத்திலுள்ளது) —

பரமபுருஷன் ஜகத்தைப் படைக்க சக்தன் என்பதில் விவாதமில்லை. ஆனால் ஜகத் ஸ்ருஷ்டியினால் அவனுக்கு யாதொரு ப்ரயோஜனமும் வித்திக்கமாட்டாதாகையாலே அவனே ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாக ஒப்புக்கொள்ள ஒளசித்யமில்லை. உலகத்தில் 'ப்ரயோஜன மநுக்திச்ய ந மந்தோபி ப்ரவர்த்ததே' என்கிற வசனம் அனைவருமறிந்தது. ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாமல் மூடன்கூட ஒரு காரியத்தில் கைவைக்கமாட்டானென்பது இதன் பொருள். ஆக கேவ பரமபுருஷனை ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவாக இசைந்தால் அவன் ஒரு ப்ரயோஜனத்தைக் கருதி ஸ்ருஷ்டியில் ப்ரவர்த்திக்கிறுனென்று கூறுவேண்டும். அவனே அவாப்த ஸமஸ்த காமனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவன்; ஜகத்ஸ்ருஷ்டியினால் அவன் பெறலாவதொரு ப்ரயோஜன முள்ளதாக நிருபிக்க முடியாது. ஏதேனுமொரு ப்ரயோஜனத்தைச் சொன்னால் அவனுக்கு அது முன்னேயில்லையென்று கொள்ளலேவேண்டி வருமாகையாலே அவனுக்கு இயற்கையாகவுள்ளதான் அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வ ப்ரஸித்திக்கு பங்கம் வரும். உலகத்தில் அவரவர்கள் செய்யுங்காரியங்களுக்கு ஸ்வாச்த்த ப்ரயோஜன மேயுள்ளதென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லாமையாலும், பராச்தமாகவும் காரியங்கள் செய்வதுண்டாகையினாலும் இங்கு பர ப்ரயோஜனத்திற்காக ஸ்ருஷ்டி யென்று சொல்லவும் போகாது. அவாப்த ஸமஸ்த காமனைவன் பராச்தமாகச் செய்கிறுனென்றால் பிறரை அநுக்ரஹிக்க வேண்டிச் செய்வதாக இருக்கவேணும். பல

வகைத் தன்பங்களையனுபவிப்பதற்கு ஆஸ்பதமாகக் காணப்படுகிற ஸ்ரஷ்டியை அநுக்ரஹ சார்யமாக எண்ணுவதற்கில்லையே. துக்கம் கலசாமல் ஆனந்தமே அநுபவிப்பதாக ஜகத்து காணப்படுமாகிள் பரமகாருணிகளுடைய ஈச்வரன் கருணையினால் ஸ்ரஷ்டித்தானென்று சொல்ல ஏற்கும். அப்படியில்லையே. ஆகவே ஈச்வரன் ஜகத்காரண பூதன்ஸன் என்று பூர்வஷ்டம் தோன்ற, அதன் பரிஹாரார்த்தமாக இவ்வதிகரணம் அவதரிக்கின்றது.

ஸ. *ந் ப்ரயோஜநவத்த்வாத்*. (2—1—32.)

இது பூர்வபகஷிஸமத்ரம், (இதன் பொருளாவது) — ப்ரயோஜநவத்த்வாத்செய்கிற காரியம் ஒரு ப்ரயோஜனத்தை யடிடத்தாயிருக்கவேண்டுமாகையாலே, [ப்ரக்ருதத்தில் ஸ்ரஷ்டியில் பரமபுரஷனுக்கு ஒரு ப்ரயோஜனமும் சொல்ல முடியாதாகையாலே] ந—�ச்வரன் ஜகத்காரண பூதன்ஸன் என்கை. இதற்கு மேல் ஸித்தாந்த ஸமத்ரம் வருமாறு;—

ஸ. *வோகவத் து லீலாகவல்யம்.* (2—1—33)

ஜகத்ஸ்ரஷ்டிக்கு லீலையே ப்ரயோஜனமென்று ஸமாதானம் காட்டப்படுகிறது. உலகில் ஸார்வபொமனை வொரு சக்ரவர்த்தியை யெடுத்துக்கொள்வோம். அவன் அவாப்தஸமஸ்தகாமனென்னக்குறையில்லை. அன் சில தேவழுரோடு கூடிப் பந்துவிளையாட்டு முதலான லீலைகளைச் செய்யக் காணுநின்றேம். அதனால் அவனுக்கொருப்ரயோஜனமூலிலை யென்பது ப்ரத்யக்ஷப். ஆயினும் லீலையாக நடந்துவருகிறது. அதேபோல, பகவானும் லீலையாகவே ஜகத்ஸ்ரஷ்டிபண்ணிப் போருகிறுன் என்றதாயிற்று. ‘ஸமத்ரத்தில் லோகவத் என்பதற்குப் பொருள் ‘லோகத்திற்போல்’ என்பதாம். “யதா லோகே ராஜஞா: சந்துகாத்யாரம்பே” என்பது வேதாந்த தீபஸுக்தி. லீலாகைவல்யம்-லீலைமட்டும் என்றபடி.

— இவ்விடத்தில் மணவாளமாமுனிகளின் அற்புதமான விமர்சம் —

பின்கொ லோகாசார்யர் தத்வத்ரயத்தில் ஈச்வரப்ரகரணத்தில் இவ்விஷயத்தையருளிச்செய்யுமிடத்து ‘இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவலலீலை’ என்றருளிச்செய்தார். அதற்கு வியாக்கியானம்—“அவாப்தஸமஸ்தகாமதயா பரிபூர்ணங்கு யிருக்கிறவனுக்கு இந்தவ்யாபாரத்தால் ப்ரயோஜனமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுக்கு ப்ரயோஜனம் கேவலலீலை) என்று. அதாவது, இந்த ஜகத்ஸ்ரஷ்டிருப்பவ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜனம் வெறும் லீலையென்றபடி.” என்றருளிச்செய்து விட்டு; ‘ஸ்ரஷ்டி லீலாருபம்’ என்று வாக்யப்ரயோகம் பண்ணலாமே யொழிய ‘ஸ்ரஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் லீலை’ என ப்ரயோகம் பண்ணுவது சாஸ்தரீயமாகுமா வென்று விமர்சித்தருளுகிறார் மாமுனிகள். “ஜகத்ஸர்க்கே லீலைவ ப்ரயோஜநம்” என்றுள்ள பகவத்பாஷியகார ஸ்ரீஸமுக்தியின்மேலும் இந்த விமர்சம் ப்ரராப்தமாகிறது. இங்கு மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸமுக்தி வருமாறு—“லீலையாவது தாதாத்விகரஸ மொழிய காலாந்தரத்தில் வருவதொரு பலத்தைக் கணிசியாமல் பண்ணும் வயாபாரமேயாகிறும் (இதுக்கு ப்ரயோஜநம்) என்று ஸ்ரஷ்டி ருப்பவ்யாபாரத்துக்கு ப்ரயோஜனமாகச் சொல்லுகையாலே தரதாதவிக ரஸமாதரத்தைச் சொல்லிற்குக்கூட்டவது” என்பதாம். இந்த பங்கத்தின் சாஸ்தரவ்யுத்பன்னர்களுக்கொழிய

அர்த்தபோதகமாக மாட்டாமையாலே சிறிது விவரிக்கவேண்டியதாகிறது. லீலையாவது-பின்னிட்டு வருவதொரு பலனைக் கோலாமல் தற்காலத்தில் விளைவதொரு இன்பத்தைமட்டும் விரும்பிச்செய்யும் வியாபாரம். ஸ்ருஷ்டியாகிற வியாபாரத்திற்கு லீலையாகிற வியாபாரம் ப்ரயோஜனமென்றால் இது அந்வயிக்க மாட்டாது. இதைப் பொருந்த வைக்கவேண்டும். மனவாளமாழுனிகள் பொருந்தவைக்கும் வழி கேண்மின். லீலையாவது—தற்காலத்தில் விளைவதொரு இன்பத்தை விரும்பிச் செய்யும் வியாபாரம் என்பது உண்மையேயாயினும், ப்ரக்குத்தத்தில் 'தற்காலத்தில் விளைவதொரு இன்பம்' என்றிவ்வளவே லீலாசப்தார்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேண்டும். வ்யாபார பர்யந்தமாகப் பொருள் கொண்டால் தான் 'வ்யாபாரத்துக்கு வ்யாபாரம் ப்ரயோஜனம்' என்று சொல்லுகையால் வரும் அநுபபத்தி இடம் பெறும். இப்போது வ்யாபாரபரியந்தமாகக் கொள்ளாமல் லீலையாவது தற்காலத்தில் விளைவதோர் இன்பம் என்னுமளவே பொருளாகக் கொள்ளப்படுவதால் 'ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் தாத்காலிகரஸம்' என்றதாகி வாக்யப்ரயோகம் பொருந்திவிடுகிறது—என்பது மாழுனிகளின் உபபாதனப்ரகாரம். 'தவதாச்சிரிதாநாம் ஜகதுத்தபவஸ்திதிப்ரஞ்ச ஸம்ஸார விமோசநாதய: பவந் தி லீலா.' என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸ்மக்தியிலும், 'அகிலபுவநஜனமஸ்தேம பங்காதி லீலை' என்ற ஸ்ரீபாஷ்ய மங்கல ச்லோகத்திலும் அநுபபத்திசங்கைக்கு ப்ரஸக்தியே யில்லை யென்று தெளிக. (இடையில் இது ப்ராஸங்கிகம்.)

சப்த ப்ரயோகத்தில் அநுபபத்தி சங்கா ஸமாதானங்கள் இங்நனே நிகழ்ந்திருப்பது தவிர, லீலாகைவல்ய மென்ற அரித்தத்திலும் மனவாளமாழுனிகள் (தத்வத்திரய வியாக்கியானத்திலேயே அவ்விடத்திலேயே) ஓர் அநுபபத்தியை சங்கித்துப் பரிஹாரமு முனர்த்தியருளியுள்ளபடியைக் கேள்வி. அவ்விடத்து ஸ்ரீஸ்மக்திகளின் தாற்பரியத்தை மட்டும் இங்கு விளக்குகிறோம்; பரமடோக்யங்களான ஸ்ரீஸ்மக்திகளை அங்கே ஸேவிப்பது.

ஸர்வேச்வரன் ஜகத்வ்யாபாரத்தை லீலையாக நடத்திப் போருகிறுனென்பதை ஸமத்ரகாரர் மட்டு மன்றிக்கே மற்றும் மஹர்ஷிகளும் 'கரிடதோ பாலகஸ் யேவ சேஷ்டாம் தஸ்ய நிசாமய' இத்யாதிகளாலே வெளியிட்டுள்ளார்கள். ஆழ்வார்களும் *இன்புறுமிவ்விளையாட்டுடையான்.* இத்யாதி யருளிச்செய்தார்கள். ஆகவே லீலையென்பது மறுக்கத்தக்கதன்றுகிலும், *விசித்ரா தேஹஸ்மபத்திரீசவராய நிவேதிதும், ஸுர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந! ஹஸ்தபாதாதி ஸம்யதா,* என்றும் (திருவாய்மொழி 3-9-10) *சென்று சென்றுலுங் கண்டு சண்மங்கழிப்பானெண்ணி ஒன்றி யொன்றியிலுகம் படைத்தான்* என்றும் சேதனர்களுடைய உஜ்ஜீவனம் ப்ரயோஜனமாக ஜகத் ஸ்ருஷ்டிபண்ணினுளென்று சொல்லுகிற இவ்வசனங்களுக்கும் சேர நிர்வஹிக்கவேண்டுமே யென்னில்; நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை. சேதனேஜ் ஜீவனமும் லீலையுமாகிற இரண்டும் ப்ரயோஜனமா யிருக்கச்செய்தேயும் ப்ராசர்யத்தைப்பற்ற லீலையைச் சொல்லிற்று. அதாவது 'ஸ்வாதந்த்ரயமைச்வரமபர்யநுயோஜ்ய மாஹா:' என்கிற ஆழ்வாகனுடைய ஸ்ரீஸ்மக்தியின்படி ஸர்வேச்வரரே நினைத்தபடி செய்யவல்ல சக்திமான். ஸகலரத்மாக்களையும் ஏக காலத்திலே முக்தராக்கவல்ல சக்திமான். அப்படியிருந்தும் தானிட்ட வழக்கான ஆத்மாக்களை

கர்மத்தை வ்யாஜீகரித்துக் கைகழியவிட்டு சாஸ்தர மர்யாதையிலே காலக்ரமேண் அங்கிகரிப்பதாக ஒரு கட்டளையிட்டு வைத்திருப்பதுண்டே. இது வொரு லீலாரஸம் கொண்டாடுவதற்கே யண்டே; இவ்விழுதிக்கு லீலாவிழுதியென்ற திருநாமயன்றே. ஆக இவ்விழுதியில் லீலையே ப்ரசர பாயோஜநமாய்ச் செல் லுகையாலே ஸுத்தர காராதிசளும் ஸ்ருஷ்டிப்ரயோஜனப் லீலையேயாகச் சொன்னதில் குறையொன்று மில்லையாயிற்று. ப்ரராஸக்கிகமான விது நிற்க.

இனி அடுத்த ஸுத்தரத்திற்குச் செல்வோம். ஜகத்துக்களைப் படைப்பவன் ஈச்வரனே யென்று 'கொள்ளுமளவில், அவனை பக்ஷபாதியென்றும் கருணையற்றவ ணென்றும் சொல்லவேண்டியதாகிறது. ஏ ன ன் னி ஸ்; ஸ்ருஷ்டிக்கிறவளவில் ஸகலாத்மாக்களையும் ஒந்படியாகவல்லாமல் தேவமநுஷ்யாதி பேதங்களையிட்டிருப்பதும், சிலரை மூடர்களாகவும், சிலரைப் பண்டிதர்களாகவும். சிலரை ஸாக்ஷீ அனுபவிப்பவர்களாகவும், சிலரை துக்கமே அனுபவிப்பவர்களாகவும் படைக்க இங்ஙனே பலவாறு விஷும் ஸ்ருஷ்டி காண்கையாலே ஸர்வேச்வரனுக்கு இது அவத்யமாகுமன்றே? ஸர்வஸமனென்றும் பரம தயாருநெவன்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிற அப்பெறுமானுக்கு எல்லாரளவிலும் ஒத்திராமையாகிற வைஷுப்யமும், துக்கிகளாக ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே பரதுக்காஸவிஷ்ணுத்வமாகிற க்ருபை யில்லாமையும் வாராதோ வென்கிற சங்கை தோன்ற, அதற்குப் பரிஹார முணாச்த்துகிறது மேல் ஸுத்தரம்.

எவ்வும்ய நூக்குண்யே ந ஸாபேஷந்த்வாற் ததா ஹி தர்சயநி. (2-1-34)

பூர்வபக்ஷமும் ஸித்தாந்தமும் சேர்ந்த ஸுத்தரமிது. வைஷும்ய நெர்க்குண்யே ந=வைஷுப்யமும் நிர்தயத்வமுமாகிற அவத்யங்கள் ஸம்பவிக்கமாட்டா. (ஏனென்னில்); ஸாபேஷந்தவாத-அவரவர்களின் புண்யபாப ரூபகருமங்களை யெதிர்பார்த்து விஷுமஸ்நஷ்டி நடப்பதனாலே. ததா ஹி தர்சயதி-ச்ருதிஸ்மருதி முதலான ப்ரமாண றாலம் இவ்வர்த்தக்கதைக் காட்டுகின்றதன்றே, “ஸாதுகாரீ ஸாதுரீ பவதி, பாபகாரீ பாபோ பவதி. புண்ய: புண்யேந கர்மணை பவதி பாப: பாபேந கர்மணை” இத்யாதி ச்ருதிகளும், “நிமித்தமாத்ரமேஹாஸௌ ஸ்ருஷ்யாநாம் ஸர்மணி. ப்ரதாநகாரணீபூதா யதோ வை ஸ்ருஷ்யசக்தய: நிமித்த மாத்ரம் முக்த வைவ நாந்யத் சிஞ்சிதபேஷ்டே, நீயதே தபதாம் ச்ரேஷ்ட! ஸ்வசக்த்யா வஸ்து வஸ்துதாம்” என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வசனங்களும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. ஸ்வசக்த்யா வஸ்துதாம் நீயதே — ஸ்வகர்மங்களினுலேயே தேவாதிவஸ்துதவ ப்ராபதி யென்றபடி.

இதற்குமேலும் ஒரு ஆசங்கை தோன்றுகிறது; ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே கேஷத் ரஜ்ஞர்கள் கிடையாது. ஏனெனில், * ஸதேவ ஸோம்ய! இதமக்ர ஆஸீத * இத்யாதி ச்ருதியில்-ப்ரளயதசையில் கேஷத்ரஜ்ஞர்களுக்கு பரப்ரவும்ததோடு ஜக்யம் தெரிவிக்கப்படுகையாலே. எப்போது கேஷத்ரஜ்ஞர்களில்லையோ அப்போது அவர்களின் கருமும் இருக்கப்ரஸக்தியில்லை'. ஆகவே விஷுமஸ்நஷ்டிக்குக்

காரணம் கேஷத்ரஜ்ஞர்களின் கருமங்கள் என்று எங்குனே சொல்லலாம்? என்று சங்கிக்க இடமுள்ளது. இதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறது அடுத்த ஸமத்ரம்.

ஸி. ந கர்மாவியாகாதீநிசேந் அநாதிந்வாத் உபத்யதேசம் உபலப்பதே ச. (2-1-35)

ஸ்ரூஷ்டி காலத்தில் ஜீவாத்மாக்கள் புதிசாக ஸ்ரூஷ்டிக்கப்படுவதில் ஈ. ஈ ஜாயதே மரியதே வா விபச்சித்* *ப்ரச்ருதிம் புருஷங்கைவ வித்த்யநாதீ உபாவபி* இத்யாதி ப்ரமாணங்களினால் கேஷத்ரஜ்ஞர்களின் அநாதிக்வம் அறிவிக்கப்படுகிறது. அதனால் கர்மப்ரவாஹமும் அநாதியென்பது வித்தம். அப்படியில்லையானால் ஒருவர் செய்த கருமத்தின் பலனை யனுபவிப்பது அவர்க்கு இல்லாமற்போகவும், தான் செய்யாத கருமத்தைக் தான் அனுபவிக்கவும் ப்ரஸங்கிக்கும். *ஸ்ரீயா சந்தரமலௌ தாதா யதாபூர்வமகல்பயத்ஸென்றச்ருதியை ஊன்றி நோக்கவேணும். இதில் 'யதாபூர்வம்' என்றிருக்கையாலே நவீன ஸ்ரூஷ்டி எதுவும் கிடையாதென் பது எளிதாக விளங்கும். ப்ரலய காலத்தில் பராப்ரஹ்மத்தோடு ஐக்யம் சொல்லப் படுகிறதே, அதற்கு என்ன கதியென்னில்; நாமரூபவிபாகத்திற்கு அர்ஹமன்றிக்கே யிருந்த நிலையைக் கொண்டு அங்குனே சொல்லிற்றத்தனை. பிறகு நாமரூபவ்யா கரணம் சொல்லப்படுகையாலே ஸ்வரூபம் அநாதியென்பது எத்தித்தே திரும்.

ஆக. பரப்ரஹ்மத்தின் ஐகத்காரணத்வம் அசைக்கமுடியாத தெள்றும் ப்ரதானபரமாண்வா தீசஞ்சுக்கு அது அஸம்பாவிதமென்றும் தலைக்கட்டப்பட்டது.

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமும் - வேத தாந்பர்யமும்

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ மென்பது பகவத்ராமாநுஜர் அருளிச்செய்த நவரத்ந நவநிதிக்ரந்தங்களுள் ஒன்று; ஒன்று என்பது மட்டுமல்ல, முதன்முதலாக அருளிச்செய்த க்ரந்த மிதுவேயாகும். ஆதிஶங்கராசாரியர் ஈஸ்கேந-கட-ப்ரஸ்நாதிகளான தஸோபநிஷ்டத்துக்களுக்கும் பாஷ்யமயற்றியிட்டார். ஸ்வாமிராமாநுஜர் உபநிஷத் பாஷ்யமருளிச்செய்வதற்கு பதிலாக வேதார்த்தஸங்க்ரஹ மருளிச்செய்தார். உபநிஷத்துக்களில் எந்தெந்த வாக்கியங்களில் பிறர் பண்ணின அபார்த்தங்களைக் கண்டிக்கவேணுமோ அவற்றைக் கண்டித்து ஸமஞ்ஜஸமான அர்த்தத்தை ஸ்தாபித் தருளினர் வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே, மற்றுடிசுபநிஷத்வாக்கியங்களுக்கு ப்ரதி பதார்த்தம் தெரிந்து கொள்ளவேணுமானால் இதரபாஷ்யத்தைக் கொண்டு தெரிந்து கொள்வதில் குற்றமில்லையென்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளாம்.

இந்த தில்யக்ரந்தத்தில் முடிவாக அறுதியிட்ட முக்கியமான விஷயமொன்றை இங்கு நிறுபிக்கிறோம். இக்கட்டுரைக்கு ‘வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமும் வேததாத்பர்யமும்’ என்று மகுடமிட்டிருக்கிறோம். வேதத்தின் தாத்பர்யம் ஒன்றிரண்டன்றிக்கே பலபலவாயிருக்குமே! அலற்றுள் எது இல்லிடத்தில் விவகூதம்? என்னில்; கேண்மின்; வேதங்களுக்கு முக்கியமான தாத்பரியம் ஒன்றேயாகும். ‘ஸகலசராசரங்களும் பரமபுருஷனுக்கு ஶரீரபூதங்கள்’ [தத் ஸர்வம் வை ஹரேஸ் தநு:] என்பதொன்றேயாம், *ததேவாக்நில் தத் வாயுஸ் தத் ஸமர்யஸ் தது. சந்தரமா*: என்கிற தைத்திரீயோபநிஷத்வாக்க்யத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். பரப்ரஹ்மத்தை யுத் தேசித்து ‘அதுதான் அக்நி, அதுதான் வாயு, அதுதான் ஸாமீயன், அதுதான்

சந்திரன்' என்று சொல்லுகின்றது இந்த வாக்கியம். நெருப்பு தண்ணீராகுமா? தண்ணீர் நெருப்பாகுமா? ஒருவள்ளு மற்றொருவள்ளுவாக ஆசமுடியாதே. அப்படி யிருக்க ததேவ, ததேவ, ததேவ.... என்று ஒதியிருப்பது எங்களே பொருந்தும்? என்று பார்க்கவேணும். அக்ஞி வாயுவுமிரய சந்திராதிகளை ஃரீரமாக்க கொண்ட பாம் பொருள் ஒன்றேயாலால் பொருந்தக் குறையில் லீ ய ஸ் று வேதாந்த பரிசயமுள்ளவர்கள் தெளிவிக்கக்கூடும்.

இந்த ஃரீராத்மாவ வணர்ச்சியினால் தேறுவதென்ன வென்னில்; ஃரீரமான வஸ்துக்கள் ஆக்மாவான வஸ்துவுக்குக் கைங்கரியம் செய்யக் கடமைப் பட்டவை யென்பது கேறும். இதை ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்களிடத்தில் செவ்வனே காணலாம். கைகால் தலைமுதலிய வறுப்புகளோடு கூடிய ரம் உடலானது இரவும் பகலும் சிரமப்பட்டு வேலைசெய்து போருவது அபலபிக்க முடியாதது; இப்படிவேலை செய்வது எதற்காக? என்று பார்க்க வேணும். பார்க்கில், உள்ளே யிருந்து ஆக்மாவுக்காக- என்று தேறும். எப்படி தேறுமென்னில், உள்ளேயிருந்து அந்த ஆக்மாவானவன் *உத்திராந்தி கத்யாகதீநாஸ* என்ற ப்ராஹ்மஸுத்ரப்படி ஒருநாளிலே உத்கரமணமடைந்து போவதையம் காணுநின்றோமல்லா? அப்போது இந்த கைகால் முதலான வறுப்புகள் ஒன்றும் செய்யாமல் வாளாவிருப்பதையும் பார்க்கின்றோம். என்வாளாவிருக்கின்றன? என்று விளைவே, இதுகாறும் உள்ளே எஜமான்னேருவன் இருந்து வந்தபடியால் அவனுக்குக் கைங்கரியம் செய்யவேண்டிய தாயிருந்தது, அந்த எஜமானன் கிளப்பிப் போய்விட்டபடியால் யாருக்குக் கைங்கரியம் செய்வது? கை கால் தலைமுதலான உறுப்புகளானவை ஸ்வாமியினுடைய கைங்கரியத்திற்காகவே ஏற்பட்டபடியால் ஸ்வாமிபோனவாறே கைங்கரியம் ஓய்ந்து விடுகிறது என்ன வேண்டியது தவிர வேறுண்டோ?

மின்ஸார விசிறி இல்லாத காலத்திலும், இப்போதும் அது இல்லாத விடத்திலும் ஒருசேவகன் எஜமானனுக்கு விசிறி கொண்டு வீசகிறுன். எதுவரையில் வீச கிறுன்? எஜமானன் நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கும் வரையில்தானே; அவன் எழுந்து சென்றபின் இந்த பணிவிடைக்காரன் பணிசெய்வதுண்டோ? இல்லை. இதனால், சேஷப்பட்டிருப்பதே ஃரீரலக்ஷணம் என்றறிகின்றோம். “யஸ்ய சேதநஸ்ய யத் த்ரவ்யம் ஸ்வாதம் நா ஸ்வார்த்தே நியந்தும் தாரயிதுஞ்ச ஃக்யம் தச்சேஷதைக ஸ்வரூபம் தத் தஸ்ய ஃரீரம்;” என்று நமது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிய ஃரீரலக்ஷணம் ஸமந்விதமானபடி கண்டீர்கள்ஸ்வா?

நம்முடைய ஃரீரத்தைவிட்டிட்டு. ஆக்மா என்கிற வோருவஸ்துவை எடுத்துக்கொள்ளோம். அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணத்தில் குயஸ்ய ப்ருதிவீ ஃரீரம்* என்று தொடங்கி *யஸ்ய ஆக்மா ஃரீரம்* என்னும் மனவும் ஒதியிருப்பது கொண்டு ப்ருதில் யாதி களைப்போலே ஆக்மாவும் பகலானுக்கு ஃரீரஷ்டதம் என்று நிராகேஷபமாக வித்திகின்றது. ஆக்மாவுக்கு ஃரீரத்வம் வித்தித்தவாறே ஶேஷத்வமும் கூடவே வித்தித்ததாயிற்று. “ந அகிஞ்சித்தகுப்புதம் ஶேஷத்வம்” “அகிஞ்சித்தகரஸ்ய ஶேஷத்வாநுபபத்தி:” என்கிற மூதுரைகளினால் ஶேஷத்வமென்பது கைங்கரிய ருபமென்று வித்தித்ததாகும். ஆக இவ்வளவால் வேத தாத்பரியம் நிருபிதமாயிற்று.

இளி வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ நிருபணம்

ஒருவன் ஒருவனுக்கு அடிமை செய்வது—ஸௌவ செய்வது என்பது இழீதொழில் தானே. இது துக்கரூபந் தானே. ஆனந்தமயனுன் ஆத்மாவுக்கு துக்க ப்ரவருத்தி கூடுமோ? என்கிற ஆகேஷபம் வலிதாக நிற்கிறது. இதற்குப் பரிஹாரம் முழக்காப் படிமுதலிய ரஹஸ்யக்ரந்தங்களிலுள்ளது நிற்க. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தின் முடிவில் ஸ்வாமி ஸாதித்திருப்பது காரணர், அங்கு.

‘நநு ச, அத்யந்த ஶேஷதைவ ஆத்மநः அநவதிகாதிஶயம் ஸாகமிதி உக்தம் பவதி; ததேதத் ஸர்வ லோகவிருத்தம்; ததா ஹி.....’

என்று தொடங்கி ஆகேஷபத்தை விளக்கி ஸமாதானத்தை ஸாரமாக அருளிச் செய்துள்ளார். இவ்விஷயத்தைச் சிறிது வீலரித்தெழுத விரும்புகிறேன். ஒரு வனுக்குப் பணிவிடைசெய்வதென்பது உலகில் கிலேஶமாகக் காணப்படுகிறதே யொழிய ஆனந்தமாகக் காணப்படவில்லை. *ஸேவா ஸ்வவர்஗ுத்திராக்க்கயாதா தஸ் மாத் தாம் பரிவர்ஜ்ஞயேத்* என்று மநுபஹர்ஷியும் கூறியுள்ளார். பணிவிடைசெய்வதென்பது நாய்வேலையாகையால் அதைவிட்டுவிடவேண்டியதென்று கண்டிப்பாகக் கூறினர் மஹர்ஷி. ஆனந்தமயனுன் ஆத்மா ஆனந்தரூபமாய் ஆனந்தஹேஹ துவான் செயலைச்செய்து ஆனந்தப்படவேண்டியிருக்க, கிலேஶத்திற்கே ஹேஹ துவான் கைங்கரியத்தைச் செய்துவருந்தலாமோவென்பது ஆகேஷபம். இதற்கு ஸமாதானம்; - பணிவிடைகள் இரண்டு வகையாக வுண்டு; தேஹபோஷணத்திற்காகச் செய்வது ஒன்று; அதாவது கூவிலேலை செய்வது. மற்றொன்று ஆத்மானந்தத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது. அதாவது பகவத் பாகவத ஆசார்ய விஷயத்தில் கைங்கரியம் செய்வது. இவற்றுள் தேஹபோஷணத்தமான பணிவிடையிலே கிலேஶம் விளையுமே யொழிய பகவத் பாகவத ஆசார்ய கைங்கரியங்களிலே சிறிதும் கிலேஶம் விளையாது. கிலேசமில்லை யென்பதுமட்டுமன்று; பரமானந்தம் கொந்து விக்கும். ஒரு பரமபக்தன் பகவானுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தையும், பாகவதோத்தமர்களின் பெருமையை யறிந்தவன் அவர்களுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தையும், சிஷ்யன் ஆசாரியனுக்குச் செய்யும் கைங்கரியத்தையும், காழுகன் காமி னிக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும் பார்க்கின்றோம். இவை வெகு மகிழ்ச்சியுடன் நடைபெறுகின்றனவென்பதை எங்குங் காணுநின்றோம்.

துஷ்யந்த மஹராஜன் வேட்டையாடிக் கொண்டு செல்லும்போது கண்வ மஹர்ஷியின் ஆச்சரமத்தில் இளைப்பாறப்படுகுத்தான். சகுந்தலையென்னும் தெய்வமாதக்கண்டு காதல் கொண்டான். அவளோடு ஸம்பாஷிக்கவும் பெற்றான். அப்போது சொல்லுகிறான்—‘ஸம்வீஜ்யாமி நலிநீதளதாவல்ருந்தை? அங்கே நீதாய கரபோரு! யதாஸாகம் தே ஸம்வாஹயாமி சரணைவத பத்மதாரம்ரெள்’ என்று. சகுந்தலையின் முகத்தில் வேர்வை நீர் பெருகுவதைக்கண்டு அரசன் பொறுக்கமாட்டாமல், மாதரசே! தாமரையிலையை விசிறியாகக்கொண்டு வீசட்டுமா? உன் சமூ வினையை மடியில் இட்டுக்கொண்டு வருடட்டுமா? என்கிறான். கேட்டுக்கொண்டே அப்பணிவிடைகளைச் செய்கிறான். இவனு சக்ரவர்த்தி! அவளோ ஒரு காட்டுப் பெண். காதல் விளைந்ததே காரணமாகக் கைங்கரியம் செய்வதில் அங்கு ததும்

பிய சுதாஹலம் சிளர்ந்தது. இது ஸர்வஸஹஜமானது. இதனை என்ன தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்! உகப்பில்லாத இடத்தில் ப்ரயோஜநார்த்தமாகச் செய்யும் பணி விடையே துக்க ரூபமென்றும், உகந்தவிடத்தே ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகச் செய்யும் ப்ராப்தமாகும் கை நகரியம் ஆனந்தமயமாகவேயிருக்குமென்றும் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். வேதார்த்த ஸங்கரஹாவஸாநந்தில் பரக்கப்பேசப்பட்ட அர்த்தத்தைப் பிள்ளைவோகாசாரியர் முழுக்காப்படியில்—“ஸேஷதவம் து:க்கருப்மாகவன்றே நாட்டில் காண்கிற தென்னில். அந்த நியமயில்லை உகந்த விஷயத் துக்கு ஸேஷமாயிருக்கு மிருப்பு ஸாகமாகக் காண்கையாலே” என்று ஸாரஸங்கிரஹமாக வருளிச் செய்தார்.

கிருங்ந்தரார்த்தம் நிர்வாஹித்தருளாநின்ற நம் ஆசாரியர்கள் “அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் இதக்குள் ஓய்யன்டு” என்று ஸாதித்து “அதாவது அஞ்சரித்தம்” என்றார்கள். அர்த்தபஞ்சகம் என்னப்படுகிற பரமபுராஷி ஸ்வரூப-சேதந ஸ்வரூப-உபாயஸ்வருப-விரோதிஸ்வரூப-புராஷார்த்தஸ்வரூபங்களே ஸகலசாஸ்தாப்ரமேயமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றை புராஷார்த்தஸ்வரூபமே முக்கியமானது. புராஷார்த்தமென்பது நாம் பெறுப்பேறு. பரமநடி சேர்வது தான் புராஷார்த்தம் [வள்ள] என்றாலும். பரமநடி சேர்ந்து என்ன செய்வது? என்று கேள்வி பிறக்கும். உபநிஷத்தில் *'ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மைவ பவதி' என்றுள்ளது. இதற்குப் பிறர்க்கறும் அபார்த்சம் மறக்கவும் மறுக்கவும் கக்கது. ஆண்டாள் திருப்பாஸையில் 'வருத்தழும் தீர்ந்து மகிழ்ந்து' என்கையாலே ஆதிபந்திக து:க்காவும்ஸத்தோடு நில்லாமல் ஆனந்தாநுபவமுமிள்ளதாகத் தெரியவருகிறது *முக்திர் மோகேஷா மஹாநந்த: என்று நிகண்டுவமுள்ளது. நெஷதகாவியத்தில் நளமஹாராஜன் ஒரு ஹம்ஸத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு விடாமலிருக்க, அந்த ஹம்ஸம் பலவாறு கெஞ்சி விடுபட்டமையைச் சொல்லுகிற மஹாசவி ஒரு முக்தாத்மாவோடு அந்த ஹம்ஸத்தை ஒப்பிட்டு ஸ்லேஷபங்கியாலே சிசால்லுகிறுன்—(இரண்டாவது ஸர்க்கம்—முதல் கோலாகம்)—“அதிகத்ய ஜகத்யதிச்வராத் அத முக்திம் புருஷோத்தமாத் தத: வசஸாமயி கோசரோ நயஸ் ஸ தமாநந்தமவிந்தத தஷிலூ:” என்று அற்புதமாகக் கூறினன். இதில் (தவிஜ: புருஷோத்தமாத—முக்தி:) என்கிற பதங்கள் ஸ்விஷ்டங்கள். முக்தாத்மா வாசாமகோசரமான ஆனந்தத்தை யடைகிறுள்ளனப்பட்டது. துக்கத்வமில்லை மோக்ஷமென்றும், பாஷாணகல்பசைவ முக்தி: என்றும் சொல்லுபவர்கள்பகுத்தில் மஹாநந்தத்திற்கு ப்ரஸக்தியில்லை. முக்தாத்மாக்களின் வேஷத்தைச் சொல்லுகிற கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீவைசுகுண்டஸ்தவத்தில் “கைங்கரை நிதயநிரதை: பவதேகபோகை:” என்கிறார். *உற்றேறனுகந்து பணிசெய்து உனபாதம் பெற்றேன் என்றாழ்வாரி. இவ்விஷ்டதி யில் நாம் செய்வதும் கைங்கரியமே; அந்த விஷ்டதிக்குச் சென்று செய்வதும் கைங்கரியமே. இதுதான் எம்பெருமானுருடைய வித்தாந்தம். இதனை விளக்கவே இக்கட்டுரை வரையப்பட்டது.

அஞ்சலே ராமாநுஜன் நம:

உபயவேதாந்த விஷயீடை

**இருவர் ஸம்பாஷணைமுகத்தாலே உபயவேதாந்தப் பொருள்கள்
விளக்கப்படுகின்றன.**

கண்ணன்—அரியபெரிய விஷயங்களைப் புத்தகங்களில் எவ்வளவுநாள் வாசித்தாலும் மனத்தில் தேங்கி நிற்பதில்லை; ஒருவர்வாயிலாகக் கேட்டால் அது தரித்து நிற்கிறது. ஏழூட்டு வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு ஸமயம் நான் கல்கத்தா மெயிலில் புறப்படவேண்டியிருந்தது. அந்த மெயில் ஸெண்ட்ரலில் எத்தனை மணிக்குப் புறப்படுகின்றதென்று கெய்டில் இரண்டு மூன்று விசை பார்த்தேன். அதில் கண்ட கேரம் மறந்தே போயிற்று. ஒரு நண்பரைக் கேட்டேன்; அவர் (இரவு) 8.15க்குப் புறப்படுகிறது என்றார். அது நெஞ்சில் திடமாகப்பதின்துவிட்டது. எத்தனை வருஷ மானாலும் அது மறப்பதேயில்லை. அதேபோல் சாஸ்த்ரார்த்தங்களும் புத்தங்களில் பார்ப்பதைவிட ஒருவர் முகமாகக் கேட்டால் மறவாமலிருக்குமென்று தோன்றுகிறது. ஆகவே நான் கேட்கும் விஷயங்களுக்கு நீர் விடையிறுத்துக் கொண்டே வந்தால் நல்லது; இது முடியுமா? அவகாசமுள்ளதா?

ராமன்—கண்ண! நீ சொல்லுவது வாஸ்தவம். கல்வியறிவைவிட கேள்வி யறிவு மிகச்சிறந்தது. சில மஹான்கள் பஹாச்ருதர்களைன்று கொண்டாடப்படுகிறார்கள்லவா? ‘இது முடியுமா? அவகாசமுள்ளதா?’ என்று கேட்கிறேயே; ஏன் முடியாது? இது நமக்கு நல்ல போதுபோக்கல்லவா? இதைவிட வேறு என்ன காரிய மிருக்கிறது? இதில் எனக்கும் லாபமுள்ளது. என்ன வென்றால், நீ கேட்கும் விஷயங்களில் சிலவற்றுக்கு விடைக்கூற எனக்கு ஸ்புரியாவிடில் நான் பெரியவர்களிடம் சென்று கேட்டோ நூல்களைப் பார்த்தோ உனக்குச் சொல்லுவதற்கு இடமேற்படுமன்றே. அது எனக்கும் நன்மை தானே. நாடோறும் நாம் இரண்டும்னிகாலமாவது கூடிப்பேசுவோம். இன்று நல்ல நாளாகவேயிருக்கிறது. கேட்கத்தொடங்கு.

கண்ணன்—‘பஹாச்ருதர்’ என்று ஒருபதம் சொன்னீரே, அதற்கு என்ன அர்த்தம்? பல விஷயங்களையும் கேள்விப்பட்டவர் என்றுதானே அர்த்தம்?

ராமன்—அவ்வளவேயன்று. ‘பஹாச்ரோதவ்யம், பஹாப்ய: ச்ரோதவ்யம், பஹாதா ச்ரோதவ்யம்’ என்பர் பெரியோர். எம்பெருநானார் ஸ்வதாஸ்ஸர்வஜநாரா யிருக்கக்செய்தேயும் *பஞ்சாசார்ய பதாசரித:”என்று வடிகங்மபணித்தபடிஜூவரை ஆசார்யராகக் கொண்டனர். பல மஹான்களிடம் கேட்கவேண்டுப்; பலபடியாகக் கேட்கவேண்டுப்; பலபலவும் கேட்கவேணும். ‘பஹாச்ருதர்’ என்ற பதத்தில் இவ்வளவும் அடங்கியுள்ளது. தைத்ததிரீய ஆரண்யகத்தில் கஷ்யபரென்கிற பஹர்ஷியைப் பற்றி ஒதப்பட்டுள்ளது. ஜிருஷீர் ஹதீர்க்கக்சருத்தம:, இந்தரஸ்ய வர்மே அதிதிரிதிஜ் என்று இந்திரனுக்கு மிசவும் வெண்டியவராம் அவர். அடிக்கடி இந்திர ஸபைக்கு வருவராம். அவரை தீக்கருத்தம் என்கிறது வேதம். வெகுகாலம் பலபலவும் கேட்டவர்களுள் தலைவராம் அவர்.

கண்ணன்—திருப்பாவையில் ஜகந்தருக் கறவைக் கணங்கள் பல கறந்துதான் என்ற விடத்து ஸ்வாபதேசார்த்த ப்ரவசனத்தில் இதை விரிவாகக் கேட்டிருக்கிறேன். கன்று—கறவை, என்று பிரிப்பது தவிர கற்று என்றே பிரித்து, தான் சுசட்டறக் கல்வி பயின்று, காமதேனுக்கள் போன்ற பல பெரியார்களிடம் பால்போன்ற மதுரார்த்தங்களை கரவித்து— என்று சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்.

ராமன்—நீயும் பலவிடங்களில் பலகால் கேட்டிருக்கிறுமென்று அறிவேன். பலகால் கேட்டாலுங்கூட மறதியென்பது மனிதர்களுக்கு இயற்கையாகையாலே சிறந்த அர்த்த விசேஷங்கள் மனத்தில் தரித்திருப்பது சிரமங்தான்; உண்பதெல்லாம் ஜூரித்துப்போனாலும் மீண்டும் மீண்டும் உண்பதை விடுவதில்லையே. ஜூசெவிக் குணவில்லாதபோழ்து சீறிது வயிற்றுக்கு மீயப்படும்போது என்கிறார் குறளாசிரியர். இருக்கட்டும். கேட்க விருப்புமவற்றைக் கேள்.

கண்ணன்—குருபரம்பரா ஸ்மரண்டார்வகமாகக் கேட்கத் தொடங்குகிறேன். நம்முடைய பூநீவைஷணவதர்சஙம் ஆழ்வார்கள் தொடங்கியே நிகழ்ந்துவருவதாயினும் அவர்களின் காலம் மிக முற்பட்டதாகையாலே பூநீமந்நாதமுனிகள் தொடங்கியே ப்ரவ்ருத்தமாயிற்றென்றும்; அந்த நாதமுனிகள் நியாயத்துவ மென்றேருந திவ்யக்ரந்தமாருளிச் செய்திருந்தாரன்றும், அதுவும் லோபித்துவிட்டதென்றும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அவர்க்குப் பிறகு கரந்தங்களொழுதிய ஆசாரியர்யாவர்?

ராமன்—நாதமுனிகளுக்குப் பிறகு உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பி என்னுமாசிரியர்கள் இருந்தும் அவர்கள் உபதேசம் நிஷ்டர்களாயிருந்தார்களேயொழிய கரந்த மொன்றும் அருளிச்செய்ததாகத் தெரியவில்லை. முதன் முதலாக ஆளவந்தாரே கரந்தமாருளிச் செய்தாரென்று சொல்லவேண்டியதாகிறது.

கண்ணன்—ஆ எவந் தார் க்கு ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களொல்லாம் எவ்வாறு கிடைத்தன? இவர் மஹாவித்வானுக விளங்கினவர் என்பது தெரியும். உடையவர் ப்ரசண்டபண்டிகோத்தமராயிருந்தும் பெரியம்பி திருமலைநம்பி திருக்கோட்டியூர் நம்பி திருமாலையாண்டான் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் போல்வாரான ஆசாரியர்களை அடிபணிந்துதானே ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்கள் உணரப்பெற்றார். ஆளவந்தார் இவ்வாறு அறியப் பெற்றதுண்டோ?

ராமன்—ஆளவந்தார் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் திருப்போனார். ஆனால் நாதமுனிகளின் காலத்தில் இவர் அவதரித்தருளவில்லை. நாதமுனிகள் யோகி ச்ரேஷ்டராக காலே தமக்கு மஹாமேதாவியான திருப்பேரனார் திருவவதரிக்கப்போகிற ரென்பதை யோகபலத்தாலறிந்து, அவர்க்கு அர்த்தவிசேஷங்களை உபதேசிக்கும் படி உய்யக்கொண்டாரிடத்திலும் மணக்காலங்மபியிடத்திலும் பலபல அர்த்தவிசேஷங்களை உபதேசித்து வைத்திருந்தார். ஆளவந்தார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னாலே உய்யக்கொண்டாரும் திருநாடலங்காரித்துவ்ட்டபடியால் நாதமுனிகள் தமிடம் சேமித்துவைத்திருந்த அர்த்த விசேஷங்களையும் மணக்காலங்மபியிடம் தக்கருளி இவற்றையும் நீர் (அவதரிக்கப்போகிற) நாதமுனிபெளத்தருக்கு உபதேசிக்கருளீர் என்று ஸாதித்திருந்தார். மணக்காலங்மபிநாதமுனி பெளத்தரின் திருவவதாரத்தை எதிர்பார்த்திருக்கையில் ஸ்ரீயரமுநாசார்யர் திருவவதரித்து மஹா

வித்வத்ஸார்வபெளமராய் ராஜஸபையிலும் வெற்றிபெற்று *ஆஸ்தித யெளவராஜ்ய ராய் எழுந்தருளியிருப்பதற்கிண்டு ஆளவந்தாரென்னும் தி ரு நா ம ம் பூண்டிருந்த அவரைத் தாமே அநுவர்த்தித்து, நாதமுனிகளிடத்தும் உய்யக்கொண்டாரிடத்தும் தாம் பெற்றிருந்த ஷகலார்த்தங்களையும் உபதேசித்தருளினார்.

கண்ணா—அடியேனுடைய பெரிய ஸந்தேஹுமொன்றை விற்ஞாபிக்கிறேன். ஆளவந்தார் ராஜஸபைக்கு எழுந்தருள்வதற்கு முன்பு “ஆசைலாத் அத்ரிகங்யா சரணகிலையங்யாஸதங்யோபகண்டாத் ஆரக்ஷோநீதேலீதாழுமுககமலஸமுல்லாஸ ஹேதோச் ச ஸேதோ: ஆ ச ப்ராச்யப்ரதீச்யக்ஷிதிதரயுகலாத் ஸார்யசங்தராவதம் ஸாத் மீமாம்ஷா சாஸ்த்ரயுக்மச்ரமவிமலமநா: மஞ்சயதாம் மாதருசோந்ய: எனகிற ச்லோகத்தை மெழுதியனுப்பி யிருந்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இதில் கடைசிபாதத்தில் [உபயீமாம்ஷையிலும் தம்மை வெல்வாரில்லை] யென்று காட்டி யிருக்கிறோ; ஜையினி மீமாம்ஷையும் (வயாஸ ப்ரணீத) சாரீரகமீமாம்ஷையுங் தானே உபயீமாம்ஷை யென்பது. ஆளவந்தார் காலத்தில் சாரீரகமீமாம்ஷைக்கு ஶங்கரபாஷ்யங்தவிர வேறு வியாக்கியானமில்லையே. எம்பெருமானார் காலத்தில் தானே ஶ்ரீபாஷ்ய மவதரித்தது. ஆளவந்தார் எந்த வியாக்கியானங்கொண்டு சாரீரகமீமாம்ஷையை அதிகரித்தார்? என்பது அடியேனுடைய ஜிற்ஞானை,

ாயன்—திருவாய்மொழிக்குத் திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் சுருக்கமான வியாக்கியானம் ஸாதித்தார்; பிறகு விபுல வியாக்கியானங்கள் அவதரித்தன. பிள்ளானுக்கு முற்பட்டவர்கள் திருவாய்மொழி காலக்ஷேபம் செய்யாபலா இருந்தார்கள்? எம்பெருமானார் திருமாலையாண்டான் பக்கவி லே ல திருவரய்மொழிப் பொருள் கேட்டருளினதாக இருக்கிறதே; மூலத்தின்மேல்தானே ப்ரவசனம் நடந்துவந்தது. அதேபோல் ஆளவந்தாரும் சாரீரகமீமாம்ஷையின் பொருளை மூலத்தின்மேல் அதிகரித்தாரென்னத் தட்டில்லை. உபநிஷத்துக்கள், பகவத்தீதை முதலியவற்றுக்கும் மூலத்தின்மேல்தானே ப்ரவசனம் நடந்துகொண்டிருந்தது.

கண்ணா—ஸர்வஜ்ஞரென்னலாப்படி யெழுந்தருளியிருந்த ஆளவந்தாருக்கு ப்ரஹ்மஸுத்ரபாஷ்யம் அவதரிக்கவேணுமென்று ஆசையிருந்ததாக சரம ஸமய நி கழ்ச்சியினால் தெரியவருகின்றதே; அவர் தாமே பாஷ்யமருளிச் செய்திருக்கக் கூடாதா? ஸ்வாமி எம்பெருமானாரைக்காட்டி லும் அவர் ப்ரசண்டபண்டிதரல்லவா? அவர் ஏன் அருளிச் செய்திலர்?

ாயன்—இக் கேள்வி அவசியம் கேட்கவேண்டியதே. ஸித்தித்ரயம் ஆகம ப்ராமாண்யம் முதலிய உத்கரந்தங்களை யருளிச் செய்த ஆளவந்தாருக்கு வைதுவிட யத்திலும் கரந்தரசார ஸாமரத்தியத்திலும் குறையிலலைதான். அப்படி யிருந்தும் ப்ரஹ்மஸுத்ரபாஷ்யம் ஏன் அருளிச் செய்திலர்? என்றால், ஆர்ஷவியாக்கியான மான போதாயங்கருத்தி ஏற்கனவே அவதரித்திருந்தது. ஜிருஷேர் ஸாவம் ந அந்துவிடிர் வேதிது ரவர்ஹு தியாகையாலே அந்த வியாக்கியானத்தைக் கடாக்ஷித்துவிட்டு பாஷ்யம் பண்ணவேண்டியதாயிருந்தது. அந்த போதாயங்கருத்திக்ரந்தம் காஸ்மீர மண்டலத்தில் ராஜபவனத்தில் ஸாரக்ஷிதமாயிருந்தது. அங்கேயெழுந்தருளி அந்த வருத்திகரந்தத்தை ஸம்பாதித்துக் கடாக்ஷித்தருள ஆளவந்தார்க்கு ஸௌகரிய

மேற்படவில்லை. எம்பெந்மானூர் ஜெகாந்திநாம் த்வாதஸபிள் ஸஹஸ்ரைஸ் ஸம் ஸேவிதல் ஸம்யமிலப்தஸத்யாஜி என்னும்படி பாஸ்தபரஸஸஹஸ்ர சிஷ்யமண்டலீ பரிவருதராயிருந்தபடியாலே காச்சீர யாத்திரைக்கு ஆநுகூலமிருந்தது. தப்மைப் போலவே மஹாவித்வானியிருந்த கூரத்தாழ்வானுடைய ஸஹஸ்ரைஸ்ரமும் கிடைத் திருந்தது. அநாயாஸமாகக் காச்சீரமண்டலத்திற்செழுந்தரளி வருத்திக்ரந்தத் தைக் கடாக்ஷித்துவர ஸளளகரியமிருந்தது. தாமரளிச்செய்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் உபக்ரமத்தில் “பகவத்போதாயங்க்ருதாம் விஸ்தீர்ணம் ப்ரஹ்மஸ்மத்ர வருத்திம் பூர்வாசார்யாஸ் ஸஞ்சிக்கிடுபு; தந்மதாநு ஸாரேண ஸாத்ராக்ஷராணி வ்யாக்க்யா ஸ்யங்கே” என்றாருளியுள்ள ஸுக்திகளாலும் இது தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று.

கண்ணன்—விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஸ்தாபநத்திற்காகத்தானே ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்ய மருளிச்செய்தது; அந்த ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் விசிஷ்டாத்வைத மெங்கிற பதம் எங்கேயாவது உள்ளதா? ஆளவந்தாருடைய க்ரந்தங்களிலாவது உள்ளதா?

ராமன்—பிற்பட்ட ஆசாரியர்களின் க்ரந்தங்களில்தான் விசிஷ்டாத்வைத மெங்கு ஸப்தப்ரயோகம் காண்கிறது. அதனைவென்ன? விசிஷ்டாத்வைத மெங்கு ஸும் படியான அந்தவிஶேஷங்களை ஆழ்வார் தமது திவ்யப்ரபந்தங்களில் காட்டி யிருந்தார்; அவ்வர்த்தம் நாதமுனிகளால் ப்ரவசனம் செய்யப்பட்டுவருந்தது. அவ்வர்த்தம் ஆளவுக்தாராலும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரராலும் க்ரந்தாருடமாக்கி வைக்கப் பட்டது. பின்புள்ள ஆசாரியர்கள் அவ்வர்த்தத்திற்குப் பொருத்தமாக விசிஷ்டாத்வைத மெங்கு ஸும் பயபடேசிக்கத் தொடங்கினர்கள்.

கண்ணன்—விசிஷ்டாத்வைத பதத்திற்குப் பொருத்தமான அவ்வர்த்த விசேஷங்களை ஸார ஸங்கர ரஹமாக அருளிச்செய்யவேணுமெங்கு ஸும் பிரார்த்திக்கிறேன். மற்றும் சில ஜிஜ்ஞாஸாக்களும் இங்கே கூடியிருக்கிறார்கள். ஸாதித்தருளவேணும்.

ராமன்—நீ கூட்டங்கூட்டிப் பெரிய ஸபையாக்கிவிட்டால் உபந்யாஸம் வளர்ந்துவிடும். இப்போது நீ ஜிஜ்ஞாஸாவாக வந்து கேட்கவே நான் உள்குக் கொல்லுகிறேன். நீ ஆசைத்திருமளவுங் கேட்டுத் தரிக்குக்கொள்ளு ஸபாமண்டபத்தில் உபந்யஸிக்கத்தொடங்கு. நீ உணரவிரும்பும் விஷயங்களை ஒவ்வொன்றுக்க் கேட்டுவா, பதில் சொன்னிலி வருகிறேன். முக்கியமாக ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேள்; கீழண்டை கோபுர வீதியில் ஸமீப காலத்தில் ஜீரனேத்தாரணம் செய்யப் பெற்ற உடையவர் திருமாளினையில் ஸ்ரீமதுபயவே. அக்காராக்களி ஸம்பத்துமாராசார்யாஸ்வாமி தினப்படியாகப் பசலில் வேதாந்தார்த்தங்களை எளிதில் புரிந்து கொள்ளும்படியாக அருளிச்செய்து வருகிறார்; பலர் கேட்டு மகிழ்ந்துவருகிறார்கள்; நீயும் அந்த கோஷ்டியில் அந்வயித்துக்கேட்டுவா; பல விஷயங்களை எளிதாக உணரப் பெறவாய்.

கண்ணன்—ஏற்கனவே அடியேன் அந்த கோஷ்டியில் அந்வயித்துக் கேட்டு வாந்பவனே; அதனால்தான் பலபல ஜிஜ்ஞாஸைகள் தேசன்றி உம்மிடமும் கேட்க விரும்பினேன். * ஸ்தாஸனாநிகநந்த்யாயமெங்கு ஸும் பிரமாணமிதி யே தேசன்றி உம்மிடத்திலும் கேட்க விரும்பிவந்தபடி. கூரத்காழ்வான் *ஸம்வதேத கில யத் ப்ரமாணந்தரை: தத் ப்ரமாணமிதி யே ஸ்ரீ மேநிரே* என்று வரதராஜ் ஸ்தவத்தில் ஸாக்ஷிங்ரஸ்வா?

நிற்க. விசிஷ்டாத்வதை மென்கிற பதம் ப்ரஸ்துதமானபடியாலே அதைப்பற்றியே வினாவுகிறேன். அந்த பதத்தின் பொருளை விவரித்து ஸாதிக்கலே ணும்.

ராயன்—இதைப்பற்றி நீ இதுவரையில் எங்குங் கேட்டதல்லையா? கேட்டிருந்தால் அதைச் சொல்லு, கேட்டபோம்.

கண்ணன்—கேட்டிருக்கிறேன். விழ்ஞாபிக்கிறேன்; ரன்றே தீதோ திருக்கிப்பணிகொள்ளவேணும். அத்வைதம் என்பதற்கு அபேதம் என்று பொருள். எப்படியென்றால்; தவயோ: பால: தவிதா, இரண்டாயிரத்தல் (அதாவது) பேதம் என்றபடி. தவிதைவ தவைதம்-தவிதா என்றாலும் தவைதமென்றாலும் பயாயமென்றபடி. ஆக தவைதம் என்பதற்கு பேதமென்று பொருள் தேறிற்று. நதவைதம்-அத்வைதம்=அபேதமென்றதாயிற்று. அதற்குமேல், (விசிஷ்ட) என்கிற பதம் சேர்ந்து [விசிஷ்டந்தவைதம்] என்றுகியிருக்கிறது. என்று நான் க்ரஹித்திருக்கும் வகையைச் சொல்லுகிறேன். விசிஷ்டஞ்ச விசிஷ்டஞ்ச விசிஷ்டே; தயோ: அத்வைதம்—விசிஷ்டாத்வைதம். ஒரு விசிஷ்ட பதத்தினால் ஸ்ராவ்யமிசிதகிதவிசிஷ்டப்ரஹ்மம் கொள்ளப்படுகிறது; மற்றொரு விசிஷ்டபதத்தினால் ஸ்தாலசிதகிதவிசிஷ்டப்ரஹ்மம் கொள்ளப்படுகிறது. இவ்விரண்டுக்கும் அபேதம் கொள்ளுவது விசிஷ்டாத்வைத மதம்-என்று கேட்டிருக்கிறேன்; இது ஸரிதானே.

ராயன்—இப்படி ஸமாஸம் சொல்லுவதற்கு ஏகசேஷலஸமாஸம் என்று பெயச். வியாகரண ரீதியில் இதன் உபபத்தியை ஆராயவேண்டும். மேலும், இப்படி ஸமாஸம் செய்வதில் நமது லித்தாந்தத்தின் தத்துவம் பொருள் தேறுகிறதா என்பதையும் ஆராயவேண்டும். “விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்-விசிஷ்டாத்வைதம்” என்று ஸமாஸம் கொள்வதே எளிய வழி. “ஓன்றே தானுள்ளது, பல இல்லை” என்றார்கள் அக்வைதிகள்; அதை நாம் பரிஷ்கரித்துச் சொல்லும் போது “சேதநாசேதந விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம் ஓன்றே தானுள்ளது” என்கிறோம், சேதநங்களையும் அசேதநங்களாயுமுள்ள பதார்த்தங்களை இல்லை செய்யப்போகாது; அவை பொய் என்னவும் தகாது. தனித்தனியே பார்க்கில் பல பொருள்களுளவேயாம். அவற்றே கூடிய [அவற்றை ஃரீரமாக வடைய] பரப்ரஹ்மம் ஓன்றேயாம்—என்பது நம் ஆசாரியர்களின் பரிஷ்காரம்.

(தொடரும்)

என் மனத்தில் நோன்றின ஓர் ஆசரியம்

பண்டைக்காலத்தில் இல்லாத பலபல இயந்திரங்கள் அற்புதமாக ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. கண்டவளவில் கண்தெறிக்கும்படியான பிரபல யந்திரங்கள் இடக்கட்டும். தினப்படியாக ஓவ்வொருவரும் உபயோகங்களும் படியான ஒரு சிறு யந்திரத்தைப்பற்றி என்னாத்தில் தோன்றின ஆசரியத்தையெழுதுகின்றேன். டைம்பீஸ் இல்லாத க்ருஹமேயிராது. இதை உற்று நோக்குங்கள். இதில் நாலு முள்ளு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒநு முள்ளு ஒநு மணிகாலத்தில் ஒரு லக்கம்விட்டு அடுத்த லக்கத்திற்கு வற்று சேருகிறது. இந்த முள்ளு இக்காலியத்தை ஏற்றத்தாழ்வில்லாமல் செய்துவருகின்றது. மற்றொரு முள்ளு அந்த ஒரு மணி காலத்தில் பண்ணிரண்டு லக்கங்களைச் சுற்றிவரும்படியான கட்டளை

பெற்று அப்படியே கற்றி வருகின்றது. இதிலும் ஏற்றத்தாழ்வு கிடையாது. இன் ஞானக்கு என்ன கட்டளை யென்றால், அறுபது சிறுகோடுகளிட்டு ‘ஒரு மினிட்டில் இத்தனை கோடுகளையும் நீதாண்டி தலையிடத்தில் நிற்கவேணுமென்று கட்டளை. அதுவும் அப்படியே நிறைவேற்றுகிறது. இன்னுமொரு முன்னாசெய்யும் பணியோ வெகு ஆச்சரியமானது. அந்த முன்னை ஒரு லக்கத்திலே நிறுத்திவைத்து இந்த எண்ணுள்ள மணி அடிக்கும்போது என்னை நீதட்டியெழுப்பவேணுமென்றால், இரவில் ஒரு மணியோ இரண்டு மணியோ இரண்டரவீசம் மணியோ எந்த மணிக்குக் கட்டளையிட்டு வைத்தாலும் அதேபணிக்கு நாம் அலறியே முந்திருக்கும் படி நம்மைத் தட்டி யெழுப்புகின்றது. மேலே சொன்ன காரியங்களை ஒரு மனிதன் வழுவறச் செய்வானு? ஒரு நாளைக்காலது செய்வானு?

56 வருடங்களுக்கு முன்பு 45 மூ. கொடுத்து ஒரு பெரிய கடியாரம் வாங்கி ணேன். அதன் பிறகு அதற்கு ஒருநாள்கூட ஆயில் தடவினதுமில்லை. 5 நாள் 8 நாள் வெளியூர் போக நேர்ந்தால் சாவி கொடுத்துவிட்டுச்சென்று எட்டாநாள் திரும்பினால் தன் கடமையை வழுவறச் செலுத்திக்கொண்டிருக்குமேயல்லது ‘வீடு பூட்டியிருக்கிறதே, வாசலில் சேவகன் தூங்குகிறான், நாமும் தூங்குவேரமே, என்று கிடப்பதில்லை. அந்த நிலைமையைப் பார்க்கும்போது ‘இப்படியொரு டணி விடைக்காரன் நமக்குக் கிடைக்கமாட்டானா?’ என்று தோன்றும். இதைப்பற்றி ஒரு பெரியவரைக் கேட்டேன். ‘அசேதநாயகப் பிறந்தாலோழிய இத்தகைய பாரதந்திரியம் வாய்க்காது’ என்றார். ஆகவேதான் ஆசாரியர்கள் ‘அசித்வத் பாரதந்திரியம்’ என்கிறார்கள் என்றெண்ணினேன். உகில் எத்தனைகோடி கடியாரங்களுண்டோ அத்தனையும் க்ருதஸங்கீதம்போல் பெரும்பாலும் ஒரே ரீதியாய் நடப்பதும் பெரிய அதிசயமல்லவா? *

ஸ்ரீஸாதர்சந சதகம்

ஸ்ரக்தரா விருத்தத்தில் நூறு சுலோகங்கள் கொண்ட ஸாதர்சநசதக ஸ்துதியைக் கேள்விப்படாதாரின்லை. காம்யார்த்திகள் டலர் இதனைப் பாராயணம் செய்வது எங்குமுண்டு. இதில் ஒவ்வொரு சுலோகத்திலும் “வஃ, யுஷ்மாகம், பவதாம்” என்று முன்னிலையாக வருவதால் ஸ்வார்த்தமாகவன்றிக்கே பரார்த்தமாகவே இதனைப் பாராயணம் செய்யவேணுமென்பது தெரியவருகின்றது. இதனையருளிச்செய்தவர் ஸ்ரீகூரநாராயண ஜீயச் என்பவர், அவர் கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடிகளில் ஆச்சரியித்திருந்தவர். கோயிலில் ஸ்ரீரங்க நாராயண ஜீயருடைய ஆஸ்தரனத்தையும் அலங்கரித்திருந்தவர் என்பது கோயிலொழுகினால் தெரியவருகின்றது. இவர் ப்ரசண்ட பண்டிதோத்தமர் என்பது தவிர, மஹாகவிகளில் நிகரற்றவர். கவிதையில் கூரத்தாழ்வான் பட்டர் முதலானாரையும் அதிசயித்தவரென்றால் மிகையாகாது. இவ்வளவு சப்தகாமபீர்யமும் அத்தபுஷ்டியமுள்ள கவிதை வேறில்லையென்று சபதமிட்டுரைக்கலாம்.

இந்த ஸ்துதித்துலை இவ்வாசிரியர் இயற்றுவதன் காரணம் இதற்குத் தனியாக அமைந்துள்ள சுலோகத்தினால் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவருகின்றது. *ரங்கேச விழுஞ்பதி கராமயஸ்ய சகார சக்ரேசநுதிம் நிவருத்தயே. ஸமாச்சரயேஹம் வரபூரணீம் யஸ் தம் கூரநாராயண நாமகம் முநிம்* என்பது தனியனுக் அநுஸந்திக

கப்படும் சூலோகம். திருவரங்கப் பெருமாளரையருடைய நோய் திருவத்தாக இந்த ஸ்துதி நூல் இயற்றப்பட்டதாக இந்த சூலோகத்தினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இவ்வாசிரியர் கூரத்தாழ்வானுடைய திருவடிநிழலில் வாழ்ந்தகாலத்தின் இவர் மந்திரசாஸ்தரங்களில் விசேஷங்குப் பற்றுடையவராயிருந்தாராம். ஒருநாள் ஆழ் வான் இவரை நோக்கி “ப்ரபந்ந ஸந்தானஸ்தர்களான நமச்கு திருவஷ்டா கஷர மஹாமந்த்ரமொழிய வேறு யுகவில் லைகா ஞும்” என்றாளிச்செய்ய ‘ஸ்வா மிந் ! ஸ்மயத்தில் இவையும் பயன்படும்’ என்று சொல்லிவைத்தாராயிவர்.

ஒரு ஸ்மயம திருவரங்கப்பெருமாளரையர் மஹத்தானவொரு வியாதியினால் அபிஷுதராய் பகவத்கைங்கர்யத்திற்கு அநர்ஹாய் மிகவும் சிரமப்பட்டிருக்க. அப்போது ஆழ்வான் இவரை நோக்கி ‘இவையும் ஸ்மயத்தில் பயன்படுமென்று சொல்லியிருந்தேரே, இப்போது பயன்பெறுவிக்கலாகுமோ?’ என்றாளிச்செய்ய, அப்போது இந்த கூரநாரயண ஸ்வாமி இந்த ஸ்வாதர்சநசதகத்தைப்படன்து அங்கு ஸ்ரீஸ்வாதர்சநமீவான் ஸன்னிதியில் யோக்ய புருஷர்களைக்கொண்டு பாராயணம் செய்விக்க, அரையர் விரைவிலேயே நோய் தீர்ந்து பண்டுபோல் கைங்கரியத்தில் அந்வயிக்க, ஆழ்வான் போரவுசந்தருளினார் என்று இவ்வளவும் கோயிலோழுகினால் தெரிய வருவதாம்.

இதில் ஓவ்வொரு சூலோகத்திலும் ஓவ்வொரு டன் கூரைப்படுத்து மிக வில கூடண்ணாயிருக்கும். ஒரு சூலோகத்தில் ‘ஹந்து தந்தராலுதாம் வ:’ என்கிறூர்; உங்களுடைய சோம்பல தொலையக் கடவுதென்றபடி. சோம்பல் தொலைவதற்கும் ஒரு வரப்ரஸாதம் வேண்டும்போலும். இன்னேரூ சூலோகத்தில் “வித்தகோடை கோடரச்சத்ரபீமைகடக கரி கடா சாமரஸ்ளக்ஷ்ணீம் விபுதாவிஸ்தருதிம் வ: விதரது” என்கிறூர். இது, பெரிய திருமொழியில் “கண்டார் வணங்கக் களியானை மீத் கடல் சூழலுக்கொரு காவலராய், விண்டோய் நெடுவெண்குடை நீழுவின் கீழ் விரிந்துவகைண்டு” என்ற பலச்சுருதியை அடியொற்றியது. மற்றொரு சூலோகத் தினு “ஸங்க்யாவத் ஸங்கசித்த சர்வணஹர குணஸ்யந்தி ஸந்தர்ப்ப கர்ப்பாம் மதிம் வ: தத்தாம்” என்கிறூர். ஆசிரியர் தம்முடைய வாக்குப்போன்ற வாக்கு பிறர்க்கும் வித்திக்க வேணுமென்று ஆசாளிக்கிறீர்தில்.

இப்படி ஸ்வகல பலன்களையும் அளிக்க வல்லதாக அமைக்கப்பட்ட இந்கச் சிறந்த ஸ்துதிநூல் அப்ரதிம வாங்மயமாக அமைந்துள்ளது. இதற்குப் பல வருடங்களுக்குமுன்பு அடியேன் மணிப்ரவாள வியாக்கியானமெழுதப் பல பெரியோர் களால் நியமிக்கப்பட்டேன். உண்மையில் வெகு சிரமப்பட்டுத்தானென்முதினேன். ஒரு நாளைக்கு இரண்டிடாரு சூலோகங்களின் வியாக்கியானமேயெழுத முடிந்தது. இது அச்சாகி வெளிவந்தபோது அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீ ஜகத்குரு காதி ஸ்வாமி எழுந்தருளியிருந்தார். கடாக்ஷித்தருளி, “பஞ்சஸ்தவ ஸ்ரீஓங்கராஜ ஸ்தவாதி களுக்கு நீ வியாக்கியானமெழுதினது பெரிதன்று; இதற்கு வியாக்கியானமெழுதி னது மிக வியக்கத்தக்கது” என்றாளிச்செய்தார். உடனே அடியேன் விண்ணப்பம் செய்தன—ஸ்த்யம் சபே, இது அடியேனவே எழுத முடியாதது; உண்மையில் அடியேனமுதியதுமன்று; ஸ்வாமியின் திருவெழுத்தே’என்றேன். இவ்விஷயத்தை அந்த வியாக்கியான முடிவில் இரண்டு சூலோகங்களாக அமைத்திருக்கின்றேன். இந்த வியாக்கியானம் ஜர்து பதிப்பாகியும் நாலைந்து வருஷமாகப் புஸ்தகம் தூர்லப்ரமாக ஆறுவது பதிப்பாக இப்போது புனர்முத்ரனம் Hoe & Co உபயாமாக நடைபெற்று முடிந்தது. விலை ரூ. 5—00. கிடைக்குமிடம் க்ரந்தமலர் கார்யாலயம்.

Alleged public disclosure, by Sri Ramanuja, of the holy ‘TIRUMANTRA’

[S. SATYAMURTHY AYYANGAR, GWALIOR.]

Quite a few writers have presented a misleading picture of the above-mentioned episode. It has been made out by them that Sri Ramanuja purveyed the precious ‘mantra’ and its esoteric meaning acquired by him at great personal inconvenience, to all and sundries, the public in general, casually gathered in front of the temple at Tirukkottiyur, hardly eligible to be treated so, literally throwing pearls before swine. This sounds rather reproachful, detracting very much from the greatness of Sri Ramanuja and his generous gesture. The truth of the matter is, however, as follows:—

No doubt, Sri Ramanuja had to visit Tirukkottiyur, a number of times to get himself initiated into the said holy mantra by Ghoshtipurnar (Tirukkottiyur Nambi), a fact corroborated by Sri Parasara Bhattar, in his hymn lauding Ghoshtipurnar. That being the case, it is pointed out, in some quarters, that it is highly improbable that Sri Ramanuja would have divulged the secret to many, in such an open manner, in utter disregard of the preceptor’s injunction. Well, many ardent Vaishnavite residents of the place, who were watching, with great anguish, Sri Ramanuja making a number of abortive visits to the town, reverently approached him and betrayed their own desperate longing for the hidden treasure of spiritual knowledge. They told the toiling saint:—

“If even one of your eminence finds it so hard to gain access to the spiritual knowledge of such vital importance, what shall be our lot? There is not the ghost of a chance of our initiation by Nambi. And so, please do not forget to extend the benefit to us, when you eventually get hold of the treasure.”

Sri Ramanuja took due note of their ardour. When at long last, he gained access to the sacred knowledge, he asked only those supplicants to assemble, in a body, on the first floor of the temple of Lord Sowmya Narayana and shared with them his new found knowledge. This is borne out by Sri Manavala Mamuni’s elucidation of aphorism 204 of ‘Acharya Hridayam’. In the said aphorism, the author has said:—

‘This sense of belonging, non-endurance of the spiritual degeneration of others and boundless compassion for straying humanity

are the unique traits of the Divine Mother (Sita), the illustrious son (Prahладa), the dutiful scion (Vibhishana), Saint Nammalvar and his staunch follower (Sri Ramanuja).

Highlighting Sri Ramanuja's compassion, in this context, Manavala-Mamuni, the glossator, has pointed out how the saint wore himself down, walking up and down Tirukkottiyur, umpteen times and yet shared the secret knowledge, so gained, with the ardent members of a specially constituted assembly (Olakkam or Ghoshti). It is clear from the text of the said commentary that it was not a motley crowd of passers-by, to whom Sri Ramanuja purveyed all that knowledge. Surely, this is not a case of a handful of coins being thrown helter-skelter to be picked up by all and sundries, but one of careful bestowal of rare, esoteric knowledge *unto the ardent seekers* (ஆகை சூரிய), the prospective beneficiaries.

—[Adopted from Sri P. B. A. Swami's article].

Ramanuja Siddhanta

(D. RAMASWAMY AYYANGAR, Advocate, Madras).

Historians and modern research scholars tell us that during the centuries that intervened between Sankara and Ramanuja, a wave of Bhakti cult, or the path of devotion, swept over the whole of India. As Ramanuja came into the world after the great Tamilian devotees known as the Azhwars, he laid emphasis on Bhakti (or God-love) as much as on Gnana (or God-knowledge). unlike, Sankara who, in accordance with the genius of his time, had laid stress on Gnana alone as the means of attaining salvation. The concept of God-head also changed, and in the place of the Nirguna (attributeless) Brahman postulated by Sankara, Ramanuja evolved a God of beauteous form and figure, full of all auspicious and good qualities (kalyana gunas) and opposed to evil of every sort (Heyapratibhata). Saguna Sruties and Nirguna Sruties were both thus given significance a meaning, nirguna being taken to indicate absence of bad or evil attributes, and not a total absence of attributes. Brahman now becomes Srinivasa, and one can see the two terms equated with each other even in the very first (the mangala) sloka of Ramanuja's Sri Bhashya (Sutra Bhashya). The Iswara of the Advaita Siddhanta did of course possess qualities and answered somewhat to the description of the Saguna Brahman talked of by the Srutis, but Ramanuja's full-fledged God with a name and a form, and with attributes, all on an eternal basis and not having foundations in illusion, was a more true, a more valid and a vastly more attractive personality. The upasaka was thus presented with a more lovable and gracious God-a personal God, so to say, taking the place of an abstract Brahman.

Consistently with this postulate of the highest Godhead, the Tatwa-Hita and Bhushartha were re-stated by Ramanuja by a more appealing form, which satisfied the intellectual quest of the human soul for God, and, at the same time furnished food for that great human emotion, love. Contemplation of God became pleasant and Sadhana Bhakti (Bhakti as means) became as sweet and enjoyable as saadhya Bhakti (Bhakti that is aspired for). It is like asking a patient to take milk and sugar and all the delicacies known to the tongue as a remedy for his disease. The centre was shifted from the "aham" of one's own self, to God, the Highest Self. "Soham" (I am He) gave place to "Daasoham" (I am His servant). Karma (or action) is transmuted into Kainkarya or service to God and godly men, and work is sublimated into worship. Punya (good deeds) and paapa (sin) have no more any merit or demerit in the matter of the spiritual progress of the soul. Both of them are chains that keep one bound in Samsara (the cycle of births and deaths). Punya may be a golden chain and paapa an iron chain, but both are chains. The only true Punya is to strive for union with God every moment of our life, the only Paapa is to forget Him and to think and act as if we are independent of Him. Realising that God alone is the source and sustenance of every individual soul, we entirely yield ourselves up to Him in thought, word and deed, and become Prapannas. Our sins classified by Ramanuja in the Saranagati Gadya as Bhagavat-apachara (sins towards God), Bhaagavata-apachara (sins towards His true Devotees), Asahya-apachara (unbearable i.e., unpardonable sins) and so on, sins that have been committed, that are being committed, and that may hereafter be committed in thought, word and deed all of them without exception get "scorched like cotton in fire" as stated by an Upanishad and in the fifth verse of Tiruppavai. The Lord's declaration from the Charioteer's seat in Arjuna's Ratha (car) comes true and we are released by His grace from all sins (Sarvapaapebhayah mokshayishyami).

Here certainly is a very sweet and attractive system more appealing to the common man and more within his grasp. In addition to it, the theory evolved is of universal application and is conducive to the well-being and amelioration of all men and communities.

Sarera-careeri-bhava or body-soul relationship is the key-stone to Ramanuja's edifice of philosophy, known by the name of Visishtadvaita Siddhanta. It means that God sustains, commands, and obtains all benefits from, the individual soul, who in turn is sustained and commanded by God and exists only for him.

God, Man and matter are now organically linked up and united. And each individual soul is therefore a part, however small, of this homogeneously linked up system. The corollaries derivable from this synthesis are numerous, and every one of them leads to the greater happiness and well-being of

man. If all the souls are prakaras or modes of Brahman or Godhead, they being like several parts in the anatomy of the human body, does it not follow that they must all act in unison and work for the welfare of the entire body, and that there can be no room for conflict or quarrel between one man and another, any more than there can be between one part of the body and another? The Visishtadvaita principle of aprthak siddhi (inseparable connection) holds good also in spheres other than the spiritual, and is sure to yield very good and happy results if steadfastly kept in view and steadily brought into practice. Just as there can be no conflict between man and man, there can be no hitch or internecine trouble within groups or associations of men. Taking the family as a unit, the entire family is the soul, as it were, and the members of the family different parts of that family's body. The impariabilty of the family is thus emphasised and each member works for the welfare of the whole family. From family to society is the next step. Every member of the society is, so to say, an anga (member) of the society which is the anga or body. If this relationship between the individual and the society is kept in mind, there can be no conflict between the interests of an individual and the interests of the society. And similarly with regard to a state and its citizens, the federation of states and each individual state, between nation and nation, ultimately between international weal and national weal. The harmonious blending and homogenous concept involved in the synthetic body-soul concept is capable of very wide expansion and universal application.

No wonder therefore that Swami Vivekananda, — stalwart Advaitin as he was — paid a high compliment to Ramanuja in the following terms: "Ramanuja, with a most practical philosophy, a great appeal to the emotions, an entire denial of birthrights before spiritual attainments, and appeals through the popular tongue, completely succeeded in bringing the masses back to the Vedic Religion".

Ramanujarya Divyagn̄a Prativasaram Ujjwala,
Digantavyaapinee bhooyat Saa hi lokahitaishinee.

ராமாநுஜார்ய தீவ்யாஜ்ஞா ப்ரதிவாஸர முஜஜ்வலா ।
திகந்தவ்யாபின் பூராத் ஸாஹி லோகஹிதைசினே ॥

INSTITUTE OF RAMANUJA PHILOSOPHY

A group of Professors, Doctors and Journalists met at No 13. Mahalakshmi Street, T. Nagar, Madras on 4—7—76 under the presidentship of Chandilyan and after a discussion unanimously agreed to set up an organisation titled "Institute of Ramanuja Philosophy" with the idea of providing research facilities for advanced studies in the Philosophy of Sri Ramanuja and also propagating the ideals of the great Teacher through publication of Journals and Books. A committee was formed to draft the constitution of the aforesaid Institute.

A. THIRUVENGADATHAN, Convener.

சீரிய நால் மலை செம் பொருள்	சிறந்த நால் வேதங்களி லுள்ள செவ்விய பொருள் களை	இராமாநுசன் தனினை	எம்பெருமானுரை
செம் தமிழால்	அழகிய தமிழ்ப் பாசுரங் களினை	சார்ந்தவர் தம் காரியம் வண்மை	ஆச்சர்யமாகப் பற்றினவர் களுடைய
அளித்த பார் இயலும் புச்சி பாண் பெரு மாள்	அருளிச்செய்தவரும் பூமியியங்கும் பொருந்திய புகழையுடையவருமான திருப்பாணுழவாருடைய	இக்கடல் இடத்து என்னால் சொல்ல ஒன்றுது	அனுஷ்டாந வைலக்ஷண்ய மானது
சாண் ஆம் பறும் தார் இயல் சென்னி	திருவடிகளாகிற தாமரைப் பூவாலே அலங்கரிக்கப் பட்ட திருமுடியையுடைய ரான	கடல் சூழ்ந்த இப்பூமியில் (இப்படிப்பட்ட வைபவ முடையதென்று) என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியாதது.	

* * * — எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விழுதிகளை யெல்லாம் விசுத மாகப் பேசகையாலே சிறந்தவையான நால்வேதங்களில் பொதிந்து கிடக்கும் நற்பொருள்களை ‘‘அமலனுதிப்ரான்’’ என்னும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் சுருக்கி அருளிச் செய்தவராய் நாடெங்கும் பரவின புகழையுடையரான திருப்பாணுழவாருடைய சரணைரவிந்தங்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட திருமுடியையுடையவரான எம்பெருமானுரை அடிபணிந்தவருடைய ஆசார வைலக்ஷண்யமானது என் வாய்கொண்டு வருணிக்க முடியாதபடி மிகவும் சிறந்தது என்றாயிற்று.

சுண் — சரணமென்ற வடசொற் சிகைவு. பதும் — பத்மமென்ற வடசொல் விகாரம். தூர்—மாலைக்கும் பூவுக்கும் பெயர் ; இங்கே பூவைச்சொல்லும். நான்காமடியில், ‘‘காரியல் வண்மை’’ என்ற பாடமும் உண்டு ; கூர் என்று மேகமாய், மேகங்கள் ஜல ஸ்தல விபாகம் பாராமல் நாடெங்கும் பரந்து தண்ணீரை வர்ஷித்து உபகரிக்குமாலோலே உலகவில்லாத திரிந்து ரஹஸ்யமான அர்த்தங்களைப் பொழிந்து நல்ல உபதேசங்களைச் செய்யுமவர்கள் இராமாநுசனாடியார் என்றதாகிறது. 11

இடங்கொண்ட கீர்த்தி மழிசைக்கிறைவன்* இணையடிப்பே

தடங்குமிதயத் தூராயாநுசன்* அம்பொற்பாத மென்றுங்

கடங்கொண் டிறைஞ்கும் திருவனிவர்க்கன்றிக் காதல்செய்யாத்

நிடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே* அடியேளன்பு செய்வதுவே.

12

கிடம் கொண்ட கீர்த்தி	பூமியெங்கும் வியாபித்த கீர்த்தியையுடையரான	கடம் கொண்டு இறைஞ்சும் திரு	இதுவே நமக்கு ஸ்வரூப மென்கிற புத்தியோடே ஆச்சரியிக்கையாகிற செல் வத்தையுடையரான
மழிசைக்கு இறைவன்	திருமழிசைப்பிரானுடைய	முனிவர்க்கு அன்றி	மஹாங்களுக்குத் தவிர அற்றவர்களுக்கு
இணை அடி போது	உபயபாதாரவிந்தங்கள்	காதல் செய்யா	அன்பு பூண்டிராத
அடங்கும் இதயத்து	குடிகொண்டிருக்கப்பெற்ற திருவுள்ளத்தையுடையரான	நிடங்கொண்ட ஞானியர்க்கே	மிக்க உறுதியைதையரான ஞானிகளுக்குத்தான்
இராமாநுசன் அம் பொன் பாதம் என்றும்	எம்பெருமானுரூபுடைய மிகவும் அழகிய திருவடிகளை	அடியேன் அன்பு செய் வது	அடியேனபக்தனுமிருப்பேன்.

* * * — உலகமெங்கும் பரவின புகழையுடையரான திருமழிசைப்பிரானுடைய பாதாரவிந்தங்கள் அடங்கியிருக்கப்பெற்ற தீருவுள்ளதை யுடையரான

எம்பெருமானுருடைய திருவடித்தாமரைகளை ஸ்வரூப ப்ராப்தத்வ புத்தியோடே அநவரதம் ஆச்சரியிக்கின்ற மஹா பாகவதர்கட்குத் தவிர வேறொருவர்க்கும் விதேயப்படாத மாஞானிகளுக்கே அடியேன் அன்பனையிருப்பன் என்கிறுர். இப்பாட்டால், ‘ஸ்ரீராமாநுஜ பக்த பக்த பக்தன் அடியேன்’ என்றாயிற்று.

கடங்கொண்டு—கடமையாகக்கிகாண்டு.

...

...

...

12

செய்யும் பகந்துளவுத் தொழில்மாலையும்* செந்தமிழிற
பெய்யும் மறைந்தமிழ்மாலையும்* பேராத சீரங்கந்
தையன் கழற்களியும் பரந்தாளன்றி ஆதரியா
மெய்யன்* இராமாநுசன் சானேகதி வேறொக்கே.

13

செய்யும்

{ (தொண்டரடிப்பொடியாழ்
வாராகிற தம்மாலே)
செய்யப்பட்டதாய்

பேராத சீர்
அரங்கத்து
ஜென்கழற்கு
அணியும்

{ நித்யஸித்தமான கல்யாண
குணங்களை யடையான
ஸ்ரங்கநாதனுடைய திரு
வடிகளிலே சாத்தினவ
ரான

பசும் துளவும்

{ பசுமை தங்கிய திருத்துழாய்
மயமாய்

தொழில்

{ வேலைப்பாடுகளையுடைத்
தான்

பரன்

{ தொண்டரடிப்பொடியாழ்
வாராகிற பெரியவருடைய

மாலையும்

பூமாலைகளையும்

தாள் அன்றி

{ திருவடிகளைத் தவிர மற்
கிறேன்தையும் விரும்பாத

செம் தமிழில்

அழகிய தமிழ்ப் பாதையிலே

மெய்யன்

ஸ்த்யமீலான

பெய்யும்

உண்டாக்கப்பட்டதாய்

இராமாநுசன்

திருவடிகளே

மறை

வேதஸ்தருசமான

சானே

அடியேனுக்கு

தமிழ் மாலையும்

{ திருமாலை திருப்பள்ளி
யெழுச்சியென்கிற திவ்ய
ப்ரபந்தங்களாகிற சொல்
மாலைகளையும்

எனக்கு

விலக்ஷனமான பராப்ய
வஸ்துவாம்.

* * *—தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளை யன்றி மற்கிறுன்றில் ஆதரம் அற்றிருக்கிற எம்பெருமானுர் திருவடிகளே நமக்குச் சரணமென்கிறுர் இதில்.

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் ஸ்ரீங்கநாதன் திருவடிகளில் இரண்டு மாலைகளைச்செய்து ஸமர்ப்பித்தனரென்று சாகுக்தியாகச் சொல்லுகிறுர் அழுதனைர். “துளபத்தொண்டாய் தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி”, என்றும், “தொடையொத்த துளபழும் சூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி”, என்றும், தாமே அருளிச்செய்தபடிக்குப் பொருந்தத் திருத்துழாய் மாலைகளையும், திருமாலை திருப்பள்ளியெழுச்சி யென்கிற திவ்ய ப்ரபந்தங்களாகிற சொல்மாலைகளையும் அரங்கத்தையன் கழில்களிலே ஸமர்ப்பித்தவரிறே தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார்.

“துளபத்தெழில் மாலையும்”, என்றும் சிலர் பாடங்கூறுவர் ; துளபத்து—துளவியினுலாகிய, எழில் மாலை—அழகிய மாலை என்றபடி. இப்பாடம் அழகியதேயாயினும் வியாக்கியானத்தில் ஆதரிக்கப்பட்ட பாடமன்றுதலால் உபேக்ஷிக்கத் தக்கதென்க.

...

...

...

...

13

தநிக்குப்பதறி* வெங்காளமுங் கல்லுங் கடவுமெல்வாம்
கொதிக்கத் தவஞ்செய்யுங் கொள்கையற்றேன்* கொல்லி காஸல்சொல்
பதிக்குங்கலைக் கவிபாடும் பெரியவர் பாதங்களே
தநிக்கும்பயமன்* இராமாநுச வெங்கீச் சேர்வில்லே.

14

கொல்லி காவலன்	{ குலசேகரப் பெருமாளாலே அருளிச் செய்யப்பட்டதாய்	என்னை சோர்விலன்	{ என்னை விட்டு நீங்குகிற ரிலஸை; (ஆதலால்)
கலை சொல்பதிக்கும்	{ சாஸ்திரசொற்கள் அமையப்பெற்றதான்	கதிக்கு பதறி	{ ப்ராப்ய லாபத் துக்காக விரைந்து
கவி	{ பெருமாள் தி ரு மீ மா ழி ப் பாசுரங்களை	வெம் கானமும் கல்லும்	{ அத்யுஷ்ணமான காடுகளிலும் மலைகளிலும்
பாடும் பெரியவர்	{ பாடுகள்ற பெரியோர்களது திருவடிகளையே	கடலும்	{ கடல்களிலும் (நின்று கொண்டு
பாதங்களே		எல்லாம் கொதிக்க	{ எல்லா அவயவங்களும் கொதிக்கும்படியாக
துதிக்கும்	ஸ்தோத்ரம் செய்பவராய்	தவம் செய்யும் கொள்கை	{ தபஸ்ஸை பண்ணும் ஸ்வபாவத்தை
பரமன்	உத்கருஷ்டரான		
இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்	அந்றேன்	விட்டொழித்தேன்.

* * *—ஸ்கல சாஸ்த்ரங்களின் ஸாரப்பொருள்களையும் திரட்டி ஹீ குலசேகரப்பெருமாள் அருளிச் செய்த பெநுமாள் திருமீயாறி யென்னுந் திவ்யப்ரபந்தத்தை அநுஸந்திக்கின்ற பெரியவர்களது திருவடிகளையே போற்று மியல்வினரான எம்பெருமானார் வந்து தாமே என்னை ஸ்வீகரித்தாராதலால் இனி ஒருநாளும் அவர் அடியேணைக் கைவிடமாட்டார்; ஆனாலின்பு நமக்கு ப்ராப்யம் வேறு ஒன்று மில்லாமையாலே, வநபர்வதை ஸமூத்ர தீரங்களில் நின்று க்ருரமாகச் செய்யும் தவங்களில் இனி எனக்கு அந்வயமில்லை யென்றாயிற்று.

“எல்லாங் கொதிக்கத் தவஞ்சிசெய்யுங் கொள்கை” என்றதற்கு—இவனுடைய தவத்தின் கொடுமையைக் கண்டு கானமும் கல்லும் கடலும் பரிதபிக்கும்படியாக அந்தந்த ஸ்தலங்களிலே நின்று தபஸ்ஸைபண்ணும் ஸ்வபாவம் என்று பொருள்கூறுவாருமூனர்.

சோர்வி இலன்—பிரிவிலன் என்றபடி. 14

சோராதகாதல் பெஞ்சுக்கும்பால்* தொங்கிமாலை யொன்றும் பாராதவளைப் பல்லாண்டென்று காப்பிடும்* பான்மையன்தாள் பேராத வுள்ளத் தீராமாநுசன்றன் பிறங்கியீர் சாராயனிரைச் சேரேன்* எனக்கென்ன தாழ்வினியே?

சோராத காதல் பெருச்சுப் பால்	{ ஒருநாளும் குறைவுபடாத ப்ரேமத்தில் பெஞ்சுக்குமிப் படுகையாலே	தாள் பேராத உள்ளத்து	{ திருவடிகள் விட்டகலாத திருவள்ளத்தையுடைய ராள
தொல்லை மாலை ஒன்றும் பாராது	{ நித்யனுண எம்பெருமான் படியைச் சிறிதும் நிருபியாமல்	இராமாநுசன் தன் பிறங்கிய சீர்சாரா	{ எம்பெருமானுடைய மிக்க திருக்குணங்களை தங்களுக்கு அநுபாவ்யமாகக் கொள்ளாத மறுஷயர்களை
அவனை	அவ்வெம் பெருமானை நோக்கி	மனிசௌரை சேரேன்	{ பற்றமாட்டேன்;
பல்லாண்டு என்று காப்பிடும் பான்மையன்	{ பல்லாண்டு பல்லாண்டென்று மங்களாசாஸ்நம் பண்ணுகையையே நித்ய ஸ்வபாவமாக வுடையரான பெரியாழ்வாருடைய	இனி	{ இப்படிப்பட்ட உறுதி பிறந்த பின்பு
		எனக்கு என்ன தாழ்வு	{ அடியேனுக்கு என்னகுறை?

* * *—பாண்டியராஜனுடைய பண்டித ஸபையில் எழுந்தருளி “எம்பெருமானே பரதத்துவம்” என்று ஸ்தாபநம் செய்து கழியறுத்துவிட்ட காலத்து, அப்பாண்டியன் தம்மை யானைமேவேற்றி ஜி வலம் வருஷிக்கையில் தம் வைபவத்தைக்

காணவந்து ஆகாசத்திலே கருடாருடனுய் நின்ற திருமாலைச் சேவித்து அப்பெருமானிடத்துள்ள பெருங்காதலாலே ரக்ஷபூதரான தம்மையும் ரக்ஷகனுன் அவனையும் மறந்து, தம்மை ரக்ஷகராகவும் அவனை ரக்ஷபானுகூ மென்னி அவனுக்குப் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்” என்று தொடங்கி மங்களாசாஸநம் செய்தருளின பெரியாழ்வாருடைய திருவடிகளையே அதவரதம் தியானித்தருளும் எம்பெருமானுருடைய குணங்களைச் சிந்திக்கவில்லாத மனிசரோடு நான் ஸஹவாஸம் செய்யமாட்டேன்; இந்நினைவு பிறந்தபின் இனி எனக்கு ஒரு குறையுமில்லை—என்றாயிற்று.

முன்னிரண்டடிகளிற் குறிக்கப்பட்டுள்ள சரிதையின் விரிவு பொரியாழ்வார் வைபவத்திற் காணத்தக்கது.

பிறங்கியசீர்—அளவற்ற குணங்கள் என்னவுமாம்; ப்ரகாசமான குணங்கள் என்னவுமாம். 15

தாழ்வொன்றில்லா மறைதாழ்ந்து* தலைமுழுங் கலியே
ஆள்கின்றநாள் வந்தவித்தவன் காணமின்* அரங்கர்மெளவி
தூழ்கின்ற யாலியைச் சூடிக்கொடுத்தவன் தொல்லஞால்
வாழ்கின்றவள்ள* இராமாநுச என்னும் மாழுவியே. 16

அரங்கர் மெளவி சூழ கின்ற மாலையை	ஸீரங்கநாதனுடைய திரு முடியிலே சாததக்கடவ தான் பூமாலையை	இராமாநுசன் என்னும் மாழுவி	ஸீராமாநுஜ முனியானவர் (எப்படிப்பட்டவரென்றால்)
		தாழ்வு ஒன்று இல்லாமறை	ஒரு குறையுமில்லாதிருந்த வேதமானது
சூடிக் கொடுத்த வள்	தனது திருக்குழலிலே அணிந்து வாலிதமாக்கிக் கொடுத்தவளான ஆண் டாருடைய	தாழ்ந்து தலம் முழுதும் கலியே ஆள் கின்ற நாள் வந்து	(குத்ருஷ்டிகளாலே) இழிவ பெற பூமியெங்கும் கலியே ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணு கிற காலத்திலே இங்கே வந்தவதறித்து
		அளித்தவன் காணமின்	(அந்த வேதத்தை உத்தரிப் பித்து உலகத்தை) ரகுஷித் தருளினவர்.
தொல் அரு ளால் வாழ் கின்ற வள் ளல்	அவ்யாஜமான அருளாலே வாழ்வெரும் உதாரநுமான		

* * *—ப்ரமாணங்களிற் சிறந்து உத்துங்கமாயிருந்த வேதமானது பாற்றிய குத்ருஷ்டிகளால் தாழ்வெப்பற்றுக் கலிபுருஷனே செங்கோல் செலுத்திக் கிடந்த காலத்திலே வந்து திருவவதரித்தருளி அக்கலியைக்கொடுத்து வேதத்தை நிலை நிறுத்தின மஹாநுபாவர் காணமின் எம்பெருமானுர்.

அரங்கர்மெளவி சூழ்கின்ற மாலையைச் சூடிக்கொடுத்த வரலாறு ஆண்டாள் வைபவத்திற் காணத்தக்கது. சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாருடைய பரமக்ருபைக்குப் பாத்ரஷ்டர் எம்பெருமானுர் என்றதாயிற்றுப் பின்னாடிகளால். ... 16

முனியார்துயரங்கள் முந்திலும்* இன்பங்கள் மொய்த்திடிலும்
கனியார்மனம் கண்ணமங்கை நின்குளை* கலையவும்
தனியாலையத் தண்டமிழ்செய்த நீலன்றளக் குலதி
வினியாளை* எங்க விராமாநுசனை வந்தெய்தினரே.

கலை பரவும்	{ ஸ்கல சாஸ்தரங்களாலும்	இனியானை	ப்ரேமமுடையவராய்
தனி ஆணைய	துதிக்கப்படுகிற அத்திதிய மானா மத்தகஜம் போன்ற	எங்கள்	எங்களுக்குத் தலைவரான
கண்ணமங்கை நின்றுணை	{ திருக்கண்ண மங்கையிலே நிற்கும் பத்தராவிப் பெருமானைக் குறித்து	இராமாநுசனை	எம்பெருமானுரை
உலகில்	இவவுலகில்	வந்து எய்தினர்	வந்து பணிந்த மஹான்கள்
தன் தமிழ் செய்த	{ ஸ்ம்ஸார தாபஹரமான திவ்யப்ரந்தத்தைச் செய் தருளின	துயரங்கள் முந்திலும் முனியார்	{ தாபத்ரயம் செறிந்தாலும் வருத்தப்பட மாட்டார்கள்;
நீலன் தனக்கு	திருமங்கையாழ்வார் பக்கல்	இன்பங்கள் மொய்த்திடி னும் மனம் கனியார்	ஸாகங்கள் செறிந்தாலும் களிப்படையமாட்டார்கள்.

***—ஸ்கல சாஸ்தர ப்ரதிபாத்யனை எம்பெருமானைத் தம்முடைய திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அமைத்துப் பாடின திருமங்கை யாழ்வார்க்கு அந்தரங்க பக்தரான எம்பெருமானுரை ஆசர்யித்த மஹான்கள் ஸ்கதுக்கங்கள் மேலிடுங்காலத்தில் மற்ற ஸம்ஸாரிகளைப்போல் ஹர்ஷ சோகங்களை யடையாமல் எவ்வித விகாரமும் அற்றிருப்பர்கள்; நீங்களும் ஹர்ஷ சோகங்களில் கலங்கவேண்டா என்றபடி.

‘துயரங்கள் முந்திலும் முனியார்’, இன்பங்கள் மொய்த்திடினும் மனங்களி யார்’—‘களிப்புங் கவர்வுமற்று’ என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே நிர்விகாரரா யிருப்பவர்கள் என்கை, ஒரு காலனு கையில் கிடைத்துவிட்டால் தலை நாறிப் போவதும், ஒற்றைக்காலை இழந்துவிட்டால் நிலைகலங்கிப் போவதுமாயிறே ஸம் ஸாரிகளின்படியிருப்பது; ஸ்ரீராமாநுஜ பக்தர்கள் அப்படி இருக்கமாட்டார்கள்; ஸ்கம் வந்தகாலத்தும் துக்கம் வந்தகாலத்தும் ஒருபடிப்பட்ட மன நிலையை யுடைய ராகவே யிருப்பர்கள் என்றவாறு.

கண்ணமங்கை நின்றுணை—திருக்கண்ண மங்கையைச் சொன்னது மற்றுள்ள எல்லாத் திருப்பதிகட்கும் உபலக்ஞனாம்; பல திருப்பதிகளிலும் புக்குக் கவிபாடின கலியன் என்றபடி. நீலன்—திருமங்கையாழ்வாருடைய திருநாமங்களில் ஒன்று. 17

எய்தற்கிய மறைகளை* ஆயிர மின்தமிழுற்
செய்தற்குலகில் வழங்க சடகோபகை* சிந்தையுள்ளே
பெய்தற்கிஶையும் பெரியவர் சீரை யுமிக்களூலாம்
உய்தற் ருதவும்* இராமாநுசனைம் உறுதுகையே.

18

எய்தற்கு அரிய மறைகளை	{ அதிகரிக்க முடியாத (அளவற்ற) வேநங்களை	பெரியவர்	ஸ்ரீமதுரகவிகளுடைய
இன் தமிழ் ஆயிரத்தால்	{ இனிய தமிழாகிய ஆயிரம் பாசரங்களினால்	சீரை	ஜஞாநாதி குணங்களை
செய்தற்கு உலகில் வரும்	{ அருளிச்செய்வதற்காக இவ்வுலகில் வந்துதித்த சடகோபனை	உயிர்கள் எல்லாம் உய்தற்கு உதவும்	{ ஸ்கலாத்மாக்களும் உஜ்ஜீவிக்குமாறு உபகரித்தருளா நிற்கிற
சிந்தை உள்ளே பெய்தற்கு இசையும்	நம்மாழ்வாரை தமது ஹங்குதயத்தினுள்ளே	இராமாநுசன் எம் உறு துணை	எம்பெருமானுரை எமக்கு உற்றதுணை.
	{ தயானிப்பதற்கு இணங்கின		

***—எம்பெருமானுர் தாம் நமக்கு உற்றதுணை. அவர் எப்படிப்பட்டவு ரென்னில், ஸ்ரீ மதுரகவிகளுடைய திருக்கல்யாண குணங்களைப் பரக்க உபந்ய ஸித்தருளி ஸகலாத்மாக்களையும் உஜ்ஜீவிக்கச் செய்பவர்; அந்த மதுரகவிகள் எப்படிப்பட்டவர்; —நம் மாழ்வாரையே ஸ்வகாலமும் ஹங்குதயத்திலே வைத்துச் சிந்திப்பவர். அவ்வாழ்வார் எப்படிப்பட்டவர்?—அநந்தங்களாகையாலே அத்யயநம்

செய்வதற்கு அரியவையான வேதங்களிற் பொதிந்து கிடக்கும் ஸாரப்பொருள்களை இனிய தமிழ்ப் பாசுரங்களாலே வெளியிட்டருள்வதற்காக இந்நிலத்தே திருவவதித்தவர்.

வேதந் தமிழ்செய்த மாறன் சடகோபணையே வாழ்த்தும் யீ மதுரகவிகளின் பக்தரான எம்பெருமானூர் நமக்கு உற்றதுஜீன யென்றுராயிற்று. இப்பாட்டில் ஸ்ரீமதுரகவிகள் பெரியவர் என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டமை நோக்கத்தக்கது. ‘‘புனிய மிருவிசும்பும் நின்னகத்த. நீ யென் செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய் அவிவின்றி, யான் பெரியன் நீ பெரியை யென்பதைய யாற்றவார், னன்பருகு நேமியாயுள்ளூ’’ [பெரிய திருவந்தாதி] என்று பெரிதான பரப்ரஹ்மத்தை உள்ளடக்கின பெரியவரையும் [நம்மாவாரையும்] உள்ளடக்கின பெரியவரிறே மதுரகவிகள்.

18

உறுபெருஞ் செல்வமுந் தந்தையுந் தாயும்* உயர்குருவும்
வெறிதருப்புகள் நாதனும்* மாறன் விளங்கியீர்
நெறிதருஞ் செந்தமிழரணமே யென்றிந் ஸ்ரீவித்தோர்
அறிதரநின்ற* இராமாநுச னெக்க காரமுதே.

19

உறுபெரு செல்வமும்	{ சிறந்த பெரிய ஸம்பத்தும்	மாறன் விளங்கிய சீர்ந்தெந்த தரும் செம் தமிழ் ஆர ணமே என்று	{ நம்மாழ்வார் (தமக்கு) ப்ரகா சித்த பகவத் குணங்க வின் அடைவே அருளிச் செய்த செந்தமிழ் வேதமே யென்று
தந்தையும் தாயும்	{ மாதா பிதாக்கனும்	இ நீள் நிலத் தோர் அறி தர நின்ற இராமாநுசன் எனக்கு ஆர் அழுது	{ இப்பெரிய உலகிலுள்ளார் யாவரும் அறியும்படி நின்ற நீண்ட எம்பெருமானர் அடிபோனுக்கு பரம போக்யர்,
உயர் குருவும்	ஸ்தாசார்யனும்		
வெறி தரு பூமகள் நாத னும்	{ மணம் மிக்க பூவைப் பிறப் பிடமாக வுடைய பெரிய பிராட்டியாருக்குக் கொழுந னை ஸர்வேச்வரனும் (ஆகிய எல்லாம்)		

* * *—எம்பெருமானூர் தாம் நமக்குப் பரமபோக்யர்; அவர் எப்படிப்பட்டவ ரெண்ணில்;—‘நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த திருவாய்மொழிதான் நமக்கு ஸர்வஸ்வம்’ என்கிற அத்யவஸாய முடையவர். அன்னவர் திறத்து அடியேன் அநந்ய போக்யத்வ புத்தியை யுடையேன் என்றுராயிற்று.

“யாதா பிதா யுவதய:” என்ற ச்லோகத்தினால் ஆளவந்தார் நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளையே ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்டபடி சொல்லிற்று; இப்பாட்டால், எம்பெருமானூர் நம்மாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸ ஒக்திகளை ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்டபடி சொல்லுகிறது.

மாறன் விளங்கிய சீர்ந்தெந்தருஞ் செந்தமிழரணம்—திருவாய் மொழியில் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானுடைய ஒவ்வொரு திவ்யதுணைத்தை வெளியிட்டிருக்கிறார்; அது வெளியிட்டவாறு என்னென்னில், எம்பெருமான் ஆழ்வார்க்கு எந்த க்ரமமாகக் குணங்களை அநுபவி ப்பி த்த. ஒன்று அந்த க்ரமமாகவே இவர் வெளியிட்டார்கள்.

...

19

ஆர்பொழில் தெங்குநூதைப்பிரான்* அழுத் திருவாய்
ஸத்தமிழி விசையுள்ளதோக்கட்டு* இனியவ்தநு
சீலரப்பாளின்றுய்யுஞ் சீலங்கொள் நாதமுனியை நெஞ்சால்
வரிப்பழும்* இராமாநுசனென்றன மாநிதயே.

20

ஆரம் பொழில்	சந்தனச் சோலைகளையுடைய	சீரை	குணங்களை
தென் குருகை	{ அழகிய திருக்குருகூரிலே (அவதரித்த)	பயின்று	அப்யஸித்து
பிரான்	{ மஹூராபகாரமான ஆழ்வா ருடைய	உய்யும் சீலம் கொள்	{ ஸத்தை பெறும் சீலத்தை யுடையரான
அமுதம் திரு வாய்	பரமபோக்யமான திருப்பவ ளத்தில் பிறந்த	நாதமுனியை	நாதமுனிகளை
ஸரம் தமிழின் இசை	{ சரச் சொல்லாகிய திருவாய் மொழியின் இசையை	நெஞ்சால்	தம் திருவுள்ளத்தாலே
உணர்ந்தோர் கட்கு	அறிந்தவர்களுக்கு	வாரி பருகும்	{ அபிநிவேசத்தோடு அனு பவிக்கின்ற
இனியவர் தம்	{ இஷ்டர்களா யிருப்பவர்க ருடைய	இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்
		என் தன் மா நிதி	{ எனக்கு அகஷயமான நிதி.

* * *—எம்பெருமானார் தாம் நமக்கு அகஷயமான தனம்; அவர் எப்படிப் பட்டவர்?—ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளை ஹ்ருதயத்திலே வைத்துப் பரம ப்ரேமத்துடனே சிந்திப்பவர். அந்த நாதமுனிகள் எப்படிப்பட்டவர்?—நம்மாழ்வாருடைய அதி மதுரமான திருவாய்மொழியை காநம் முதலிய ஸகல வகைணங்களோடும் அறிந்த வர்கள் விஷயத்தில் பரீதியையுடையார் யாரோ, அவர்களுடைய குணங்களை யநு ஸந்தித்து உஜ்ஜீவிப்பவர். 20

நீதியைப்பொழியும் முக்கெலன்று* நீசர்தம் வாசல்பற்றித்
துதிகற்றுலிகிற் றுவள்கின்றிலே வினி* தூய்வெந்றிசேர்
ஏதிகட்சிறைவன் யழைந் துறைவ விளையிடுயாம்
கதிபெற்றுடைய* இராமாநுச னென்னைக் காத்தளை.

21

தூய்வெந்றி சேர்	{ பரிசுத்தமான அனுட்டான முடைய யதிகளுக்கு	இனி	இனிமேல் ,
எதிகட்கு	தலைவரான	நீதியை பொழியும் முகில் என்று	“ நீதிகளை வர்வி க்கிற மேகமே ! ” என்று
இறைவன்			
யழுனைத் துறைவன்	{ ஆளவந்தாருடைய	துதி கற்று	{ ஸதோத்திரங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு
இனை அடி ஆம் கதி	{ உபய பாதங்களாகிற ப்ராப யத்தை	உலகில்	இவ்வுலகத்தில்
பெற்று	பெற்று (அதனுலே)	நீசர் தம்	நீசராயிருப்பவருடைய
உடைய	{ உலகத்தார்க்கெல்லாம் ஸவா மியா யிருக்கிற	வாசல் பற்றி	வாசலைப் பற்றிந்தன்று
இராமாநுசன்	எம்பெருமானார்	துவள்கின்றி லேன்	{ வருந்தமாட்டேன்.
என்னை காத் தனன்	{ என்னை ரகுதித்தருள்ளூர் ; (ஆன பின்பு)		

* * *—நேற்றுவரையிலும் நான் கண்டபேர்களுடைய வாசற் கடைகளிலும் போய் நின்று வாயைக்காட்டி யைசிற்றைக்காட்டி “ மஹாநிதிகளைப் பொழிகின்ற மேகமே ! ” என்று பொய்யான நரஸ்துதிகளைச் செய்து துவண்டேன்; இன்று முதல் எந்தாரும் இனி நான் அவ்வாறு துவள மாட்டேன்; ஒரு நீசனுடைய வாசலையும் பற்றமாட்டேன்.

அமுதனுரே! இன்று உமக்கு வந்த அதிசயம் என்ன?; இன்று உமக்குச் செல்வம் விஞ்சியதோ? எத்துலே நீர் இங்குனே மார்பு தட்டிச் சொல்லுகிறீர்?

இன்று நான் எம்பெருமாருடைய ஸம்ரகஷனைக்கு ஆளாய் விட்டேன்; அவரோ, எதிகளுக்குத் தலைவரான ஆளவந்தாருடைய ஸம்ரகஷனையைப் பெற்று

உய்ந்தவர். அன்னவராலே ஸம்ரக்ஷிக்கப் பேற்றேனுண்டினும் இனிநான் ஏதுக் காக ஒருநீசன் வாசலைப் பற்றித் துவனவேண்டும்!; துவன்கின்றிலேனினி. ... 21

கார்த்திகையானும் கரிமுகத்தானும்* கனலும் முக்கள்
முர்த்தியும் மோடியும் வெப்பும் முதுகிட்டு* முவலகும்
பூத்தவனேயென்று பொற்றிட வாணன் பிழைபாறுத்த
தீர்த்தனையேத்தும்* இராமாநுச என்றன் சேமலைப்பே.

22

கார்த்திகை	{ ஸப்ரஹ்மண்யனும்	மு உலகும்	' முன்று உலகங்களையும் திருநாபிக் கமலத்திலே
கரிமுகத்தானும்		பூத்தவனே	உண்டாக்கின பெரு மானே!' (என்னைக் காத் தருள்) என்று போற்ற
கனலும்	{ (அவர்களுக்குத் துணையாய் வந்த) அந்தியும்	என்று	
முக்கள் முர்த் தியும்		போற்றிட	
மோடியும்	{ சிவனும்	வாணன் பிழை	{ (அந்த) பாணுஸரானுடைய அபராத்ததை கடிமித்தரு ளின
வெப்பும்	தூர்க்கையும்	பொறுத்த	பாவநனை ஸர்வேச்வரனை
அதுகு இட்டு	{ முதுகுகாட்டி ஓடிப்போன பின்பு (அநந்யகதியான பாணுஸரானுவன்	தீர்த்தனை எத்தும் இராமாநுசன் என் தன் சேமம்	நித்யம் துதிக்கின்ற எம்பெருமானூர் எனக்கு ஆபத்தநம்.
		வைப்பு	

* * *—[ஜூச்வர்யம் சங்கராதிச்சேத் ஆரோக்யம் பாஸ்கராத் ததா] சிவன் பக்கல் செல்வம்பெற விரும்பவேண்டும்; ஸுரியன் பக்கல் ஆரோக்யம் பெற விரும்ப வேண்டும்] என்று ஸாமாந்யமாகச் சிலர் சொல்லுவதுண்டே; அதனைக்கொண்டு ஒருவன் அழுதனைர நோக்கி ‘ஓய்! நீர் எம்பெருமானுரைப் பற்றினால் உம்முடைய தாரித்ரியம் நீங்குமோ? சிவனைப் பற்றினால்கே செல்வம் மிகும்’ என்று கூற; அந்தச் சிவன்பட்ட பரிபவங்களை விளக்கும் ஒரு இதிஹாஸத்தைப் பரக்கப் பேசிக் கொண்டு, ‘எம்பெருமானுர்தாம் எனக்கு ஆபத்தனம்’ என்கிற தின்னியிய அத்யவ ஸாயத்தை உறுத்திக் கூறுகின்றார் இதில்.

பலிசக்ரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்தவனுண பாணுஸரன் ஒரு காலத்தில் சிவபிரானது நடனத்தைக்கண்டு அதற்குத் தனது இரண்டு கைகளால் மத்தளந் தட்ட, சிவபெருமான் அருள்கூர்ந்து அவனுக்கு ஆயிரங் கைகளையும் நெருப்ப மதினையும் அளவிறந்த வலிமையையும் மிக்க செல்வத்தையும் தான் தனது பரி வாரங்களோடு அவன் மானிகை வாசலிற் காவல்செய்திருத்தல் முதலிய வரங்களையுந் தந்தருளின்; அந்த பாணுஸரானுடைய பெண்ணுடைய உடையவென்பவள், ஒரு நாள் ஒரு புருஷங்குடு தான் கூடியதாகக் கணக்கண்டு, முன் பார்வதி அருளி யிருந்தபடி அவனிடத்தில் மிக்க ஆசைபற்றியவளாய்த் தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவித்து, அவன் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ணனுடைய பெளத்திரனும் ப்ரத்யும்நனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்த எண்ண்று அறிந்துகொண்டு, ‘அவனைப் பெறுதற்கு உபாயம் செய்யவேண்டும்’ என்று அத்தோழியை வேண்ட, அவன் தன் யோகவித்தை மஹிமையினால் த்வார கைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலே விட, உடைய அவனேடு போகங்களை அநுபவித்துவர, இச்செய்தியைக் காவலாளரா ஸரிந்த அந்த பாணுஸரன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை எதிர்த்து மாயை யினுற் பொருது நாகாஸ்தரத்தினுற் கட்டிப் போட்டிருக்க, த்வாரகையிலே அநிருத் தனைக் காணுமல் யாதவர்களைல்லாருங் கலங்கியிருந்தபோது, நாரதமா முனிவனால்

ஆங்காசாராணியில் நெய்வீக வாணி

ஆழ்வாராசார்யர்களின் திவ்யவைபவங்களை நமது பத்ராதிபஸ்வாமி ஸாதிக்க ஒலிப்பதில் செய்துகொண்டு அவ்வப்போது ஒலிபரப்பி அனைவரையும் மகிழ்வித்து வரும் A. I. R. நிலையத்தார் ஆழ்வாராசார்யர்களின் அவதாரபூதரென்றே போற்றத்தக்க நம் ஸ்வாமியை ஸமீபத்தில் பேட்டி சண்டு அதனை 20-7-76 அன்று இரவு 9-30 to 10-00 வரை ஒலிபரப்பினர். அதனைக் கேட்டவர்கள் பலரும் தத்தம் மகிழ்ச்சியைக் கடிதழுலம் தெரிவித்து வருகிறார்கள். அவற்றை ஸ்ரீ ராமாநுஜன் வெளியிடவேணுமென்றும் கோருகிறார்கள். அவை யெல்லாவற்றையும் வெளியிட அவகாச மின்மையால் ஒரு கடிதம்மட்டும் கீழே பிரசரிக்கலாகிறது. —காரியதரிசி.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ உ. வே. காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி ஸன்னதியில்
விஜ்ஞாபனம் உபயகுசலோபரி 21—7—76

நேற்று ராதரி சென்னை ஆல் இந்தியா ரேடியோவில் 9-30 மணி முதல் 10-00 மணிவரை செவிக்கினிய செஞ்சொற்களை அமுதமாகப் பொழிந்து அடியோங்களை மகிழ்வித்த தேவர்க்கு பல்லாண்டு பாடுவதன்றி கை ம் மா று காண்கிலேன். ரேடியோ நிலையத்தார் தமிழ் எழுத்தாளர் திரு. அகிலனை காஞ்சிபுரத்துக்கு அனுப்பி தேவர்களை பேட்டி சண்டு விடைகளை ரிகார்டு செய்து வழக்கமாக சங்கிதக் கச்சேரியோ சங்கித உபநியாச மோ ஒலிபரப்புகிற 9-30—10-30 வேளையில் “மஹா மஹி மொபாத்யாய ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் வாழ்க்கையும் சாதனைகளும்பற்றி பேட்டி சேருங்கள்” என்றதுமே ஆவல் மிகுந்தது. சுருக்கமான கேள்விகளும் விளக்கமான விடைகளும் அவை நிறைய ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களும் ஆசார்யர்களின் உரை வளங்களும் பளிச்சிட்டபோது மார்கழி முப்பதும் தப்பாமே ஸ்வாமியின் காலக்ஷேபங் கேட்டோருக்கு டன்முயந்தை வுகள் வாரா மல் போகாது. வித்யாப்யாசம் வேதாத்யயனம் பத்ர வேலை மீண்டும் ஆகியவை பலருக்கும் தெரிந்திருக்கும். வருங்கால சந்ததிகளுக்கும் வைப்புநிதி போல அனைத்து மொழிகளிலும் ஆயிரம் ஆயிரம் நூல்களை எழுதி அச்சிட்டு அனைத்து வெளுகும் பரப்பி வைத்த பெருமை வாசாமகேசராம். அகிலனின் கடைசி கேள்வி யான “இப்போது என்ன எழுதுகிறீர்கள்?” என்றதற்கு ஸ்வாமி அளித்தவிடை மெய்சிலிர்க்கவைக்கிறது. எண்பத்தாறுவது பிராயத்திலும் இருபத்துநாலு பிராயத்து இளைஞரைப்போல குதாகலமும் உற்சாகமும் மிரிரி, “எங்கள்ராமாநுஜர் அவதரித்து ஆயிரம் ஆண்டுகள் நிறைவதற்கு இன்னும்நாற்பது வருஷங்கள் இருக்கின்றன. ஆவர் அவதார வருஷமான பிங்கள் சூசித்திரை திருவாதிரைக்குள் அவருடைய நூல்கள் அத்தனையும் பாரதநாட்டின் எல்லா பாஷாங்களிலும் மொழியெயர்த்து டெளியிடவேண்டும். அதை நானே செய்கிறேன். அவரவர்கள் தம்மாலான முறையில் ஒத்தாசை பண்ணுங்கள்” என்று சாதித்தபோது அகிளன் கூறியது போல் இவையைனத்தும் நிறைவேற்றி இன்னுமொரு நூற்றுண்டிரும் என்றுதான் சொல்லித் தலைக்கட்டத் தோன்றுகிறது. ஆனந்த பரீவாஹத்தினால் ஹரஷப்ரஞ்சமங்களை சமர்ப்பிக்கிறேன்.

ஸ்வாமிஸ்வ.

ஸ்ரீ:

உடையவரின் அவதாரமறிவை

ஸ்ரீமதுபயவே D. ராமஸ்வரமி ஐயங்கார், அட்வகேட், சென் லை -84.
(ஆவணித் திருவாதினர்)

“நாநாழுதைர் ஜகதி ஸமயைர் நர்மலீலாம் விதித்லோ :
அந்தயம் வர்ணம் ப்ரதயதி விபோராதிமவழுஹபேதே,
விச்வம் த்ராதும் விஷயநியதம் வ்யஞ்ஜிதாநுக்ரஹஸ் ஸங்
விஷவகஸேநோ யதிபதிரழுத் வேதரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:”.

பகவத் பாஷ்யகாரருடைய பெருமை இப்பொழுது விஸ்தாரமாக அனுபவிக் கப்பட்டு வருவதாலே யதிராஜ ஸப்ததி ச்லோகங்களை சேவித்துக்கொண்டு வந்த தில் அவற்றுள் 32வது ச்லோகமான இந்த ச்லோகம் சற்று நூதனமான ரஸவிசே ஷங்களைத்தங்கு விளங்கியது. அவைகளைப் பெரியோர்கள் திருவடிகளில் பணிந்து இங்கே விண்ணப்பித்துக்கொள்கிறேன்.

உலகத்தில் பல ப்ரகாரங்களான ஸித்தாந்தங்களை விநோதவ்யாபார முறையில் பரவச்செய்ய ஆசைதொண்ட லோகநாதனுடைய ஆதிவழுஹரூபம் (வாஸுதேவ ரூபம்) கடைசி வர்ணத்தை ப்ரகடனம் செய்யுங்கால் விஷய சுக்ததிலே, மண்டிக் கிடக்கும் உலகோர்களைக் காக்கவேண்டிய பொறுப்பு தம்மது என்று கருதி விஷவக ஸேநர் தமது கிருபையை ஆவிஷ்கரித்துக்கொண்டு இங்கே பூர்பாஷ்யகாரர் வடிவில் அவதரித்தார். அவரது வேதரமென்னும் செங்கோலும் த்ரிதண்டமாக வந்தது என்பது இந்த ச்லோகத்தின் திரண்ட பொருள்.

“மதிவிகற்பால் பினங்கும் சமயம் பலபலவாக்கி” வைத்தவன் சரியாகத்தேயே தான். அச்சமயங்கள் பலவற்றுள் பீதகவாடைப்பிரானூர் பிரமகுருவாகி நின்று “கமப்யாத்யம் குநம் வந்தே” என்ற முதல் ஆசார்யனுடையதாகக் கணக்கிடப்படும் இந்த நம் ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத் தமதம் தவிர, மற்ற மதங்களைல்லாம் சற்று ஏறத்தாழுத்தான் இருப்பவை. ஆபாதகுடம் அங்பாயியானது இந்த ராமாநுஜ கர்சங்கம் ஒன்று தான். எம்பெருமான் ப்ரவர் த்திப்பிக்கும் சாஸ்திரங்கள் இருவசைப்பட்டவையென்று தயாசதகத்தில் அனுபவிக்கப்படுகிறது. தயாதேவியோடு ஸம்பந்தப்பட்டு தயாப்ரேரிதங்களாகச் செய்யப்படும் சாஸ்திரங்கள் ருஜூவானவை. தயையின் ஸாங்கித்யம் குறைந்து லீலாரஸப்ரேரிதங்களான சாஸ்திரங்கள் மோஹன சாஸ் திரங்கள். பெளத்தம் ஸாங்கயம் போன்ற மதங்களுக்கு வக்தாவாயும், ப்ரேரிதாவாயும் ஸர்வேசவரரேன நின்றபோதிலும் “உனக்கேலும் பிழை பிழையே” என்ற கணக்கில் நம் பூர்வாசார்யர்கள் அவைகளைக் கண்டிக்கக் கூசுவதில்லை. ‘இதி மோஹநவர்தமா த்வயாபி க்ரதிதம் பாஹ்யமதம் த்ருணைய மங்யே’ [பட்டர், ஸ்ரீங்கராஜஸ்தவம், உத. சதகம்-16] அம்மதங்களைக் கண்டிக்கதார்கள் என்பதோடு நிஸ்லாமல் அம்மதங்களை நிறுவியதற்காக எம்பெருமான் பேரில் குறைக்கறவும் செய்வார்கள். உலக கேஷமத்திலே அவ்வளவு நோக்கு நம்பூர்வாசர்யர்களுக்கு. ப்ரபந்த ஜூஙலங்தான கூடல்தராய் நமக்கெல்லாம் ஆதிகுலபதியாய் விளங்கும் நம்மாழ்வார்

“நின் மட்டும் மலர் புரையும் திருவுரூவும் மனம் வைக்கமாட்டாத பல சமய மதி கொடுத்தாய்.....மாஞாலம் வருந்தாதே” என்று பெருமாளிடத்து மனஸ்தாபப்படு கிருர் மூன்றும்பத்து முதல் திருவாய் மொழியில். அதே மனோபாவத்திலிருந்துதான் ஸ்வாமி தேசிகனிடமிருந்து இந்த யதிராஜஸப்ததிச்லோகமும் அவதநித்திருக்க வேண்டும். நாமலீலை அதாவது விநோதரஸம், அதிலிருந்து உண்டானவை லோப்ரவுருத்தங்களான ஸமயங்கள். அவைகளும் ‘நாநா பூதை?’. பல்வகைப்பட்டவைகள். அவைகளைச் செய்துபோருவதில் எம்பெருமானுக்கு ஒருக்கால் இச்சை உண்டாயிருந்தது என்று முதல் பாதத்தால் பேசப்பட்டது.

அதற்குச் சேர காலமும் கலிகாலம் தர்மத்திற்கு மிகுதியான ச்லாநி நடையாடும் காலம். தப்பைத் தப்பாகக்கண்டு நிராகரிக்கச்சக்தியற்று மாந்தர்சள் மயங்கும் காலம். இது, பாஞ்சராத்ர ப்ரதிபாத்யமான ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி, சலோகத்தின் இரண்டாம் பாத தத்தில் நிர்தேசிக்கப்படுகிறது. வாஸாதேவ, ஸங்கர்ஷண, பரத்யுமந, அநிருத்தர்கள், என்கிற நான்கு வழுவு மூர்த்திகளுள் முதலாவது வாஸாதேவமூர்த்தி. மேற்சொன்ன “நால்வருக்கும் கிருத த்ரேதாதியுக பரிவருத்தி கரமத்தாலே வித, ரக்த, பீத, கிருஷ்ண வர்ணங்கள் மாறிமாறி வரும்” என்று பீர்மத் தத்வத்திய சளகத்தில் ஸ்வாமி தேசிகன் ஸாதித்தருளியபடி வாஸாதேவ ரூபத்துக்குக் கடைசீ வர்ணம் ஸம்பவிப்பது கலியுகத்திலே. ஆகவே, ‘ஆதிமவ்யூஹபேதே அந்த்யா வர்ணம் ப்ரதயதி (ஸதி)’ என்பதற்கு கலிகாலமும் வந்தவாறே என்று பொருளாகிறது.

காலமும் கலியாய் ஜகத்தை ரக்ஷிக்கக்கடவ பெருமானும் மாயாசாஸ்திரங்களைப் பரவச்செய்துவைத்திருக்க, உலகைக் காக்கவேண்டிய பொறுப்பு தம்மது என்றுகொண்டு விஷவக்லேநர் யதிராஜராக இவ்வுலகில் அவதரித்து, உலகோர்களைத் திருத்திப் பணிகொள்கிறுர் என்று சலோகத்தின் பிற்பகுதியால் பேசப்படுகிறது. ஏற்கனவே சேதனர்கள் விஷய ப்ரவனர்கள். காலம் கலிகாலம். ஈதவர் தலையெடுக்க வழியில்லை இவர்களுக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனும் இவர்களை மேலும் மேலும் மோஹிப்பித்திருக்கும்போது “விஷய நியதம் விச்வம் த்ராதும் விஷவக்லேங்: வ்யஞ்ஜித அநுக்ரஹஸ்ஸங் யதிபதி: அழக்”; அநுக்ரஹிக்கக் கடமைப்பட்டவன், அநுக்ரஹத்தை அபலபிக்க முற்படவே, இவர் அதை வ்யஞ்ஜூம், வெளிப்படையாகச் செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. நிரங்குச ஸ்வதந்தரனை அரசனை ஏற்பட்ட ஸங்கடத்தை ஸங்மந்திரிகள் விலக்க வழிதேடுவதுபோல் பெருமாளால் நேரும் துன்பங்களைத் தாமே போக்க முற்படுகிறார் ஸேக்னமுதவியார். “தவயா நிஸ்ருஷ்டாத்மபரேணே” என்றபடி பெருமாள் பரததை வறிக்க வேண்டியவர் இவரேயன்றே?

ரஸமான இப்பொருள் நிற்க. அதிரஸமான ஸ்வாமி தேசிகன் திருவுள்ளத்திலநுபவத்துக்கே விஷயமாகக் கூடிய வேறொரு பொருளும் த்வங்கிறது. இச்சலோகத்தில், வர்ணம் என்கிற சொல் நிறத்தையும்சொல்லும், ஜாதியையும் சொல்லும். அந்தயம் வர்ணம் என்றபோது கறுப்பு நிறம் என்பதுபோல், கடைசி ஜாதி, அதாவது சூத்ரஜாதியும் சொல்லுக்குப் பொருளாகவேண்டும். அம்முறையில் வர்ண சப்தத்திற்குப் பொருள்கொண்டால் “பெருமாள் நான்காவது வர்ணத்தில் தம்மைப்

ப்ரகாசப்படுத்திக்கொண்டபோது” என்று பொருளாகவேண்டும். அதாவது பெருமாள் நம்மாழ்வாராக அவதரித்தபோது “யஸ்யாஸௌ பஜதே கதாசித் அஜ ஹத்பூமா ஸ்வயம் பூமிகாம்” என்றும் “பராங்குச பரகாலாதி ரூபத்தாலே அயிநவமா க, ஒரு தசாவதாரம் பண்ணி அநேக தேசிசாபதேசத்தாலே அவதரித்தருளினான்”, என்றும் ஸ்வாமி அருளிச்செய்திருக்கும்படி எம்பெருமானே நார்மாழ்வாராசத் தோன்றியருளினான் என்பது ஸாஸ்பஷ்டம். புத்தாயும், கபிலராயும் தோன்றி லீலாரஸத்துக்குச்சேர அபஸித்தாங்களைச்செய்து வைத்த குறையைப் பரிஹரிக்கப் பெருமாள் தாமே ஆழ்வாராகத் தோன்றியமை இச்சலோகத்தால் பேசப்படுகிறது.

இப்படிப் பொருள் கொண்டால் “விச்வம் த்ராதும் விஷய நியதம்” என்ற சொற்களை ‘அந்தயம் வர்ணம் ப்ரதயதி’ என்ற சொற்களோடு அந்வயிக்கக் குறையில்லை. ”முதற்பெருங்கடவுளான விபு” தன்னைப் பலவகையாகப் பல யோனிகள் பிறந்து காட்டும் முறையில் உலகத்தை க் காக்க வேண்டி நான்காவது வர்ணத்தில் தன்னை ப்ரகாசப்படுத்திக்கொண்டு நின்ற போது, அந்த அவதாரத்தை உடல்கோர்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ளாது போய் விடுவார்களோ என்று அஞ்சி அவர்களிடத் தில் ஆவிஷ்கரிக்கப்பட்ட அநுக்ரஹ புத்தியுடன் வீஷ்வகஸேநர் உடையவராகத் தோன்றினார் என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது. “பண் தரு மா ற ன் பசந்தமிழ் ஆனந்தம் பாயமதமாய் விண்டிட எங்களிராபானுச முனி வேழும் மெய்ம்மை கொண்ட நல்வேதக் கொழுந்தன்ட மேந்திக் குவலயத்தே மண்டி வந்தேன்றது வாதியர்காள்! உங்கள் வாழ்வற்றதே” என்கிற அழுதனார் அழுதவாக்கின் படியும், தமிழ் மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இத்தாய் இராமானுசன் என்கிற தனியன் படியும், ஆழ்வார் செய்த மஹோபகாரத்தைப்பல படிகளிலும் உலகில் பரவச்செய்து மக்கள் அதைக்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்து போந்த அருள்தொண்டு எம்பெருமானுடையதே யாதலால் அதை இந்தச் சலோகத்தால் பாராட்டி ஹருஷ்டராகிருர் ஸ்வாமி தேசிகன் என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? கவிகாலம் என்பதைக் காட்டமட்டுமா அந்தயம் வர்ணம் ப்ரதயதி விபோ: ஆதிமல்யூறுபேதே என்று இரண்டாவது பாதத்தை அமைத்திருக்கும் ஸ்வாமி? தவநிகொண்டு அதிசயப்பொருள் ஒன்றை அதில் புதுத்தவே அப்படிப் பாடிபிருக்கவேண்டும். அப்பொருளும் ஆழ்வார் பரமானந்தபொருளாகவே யிருக்கவேண்டும். என்ற யோசனையில் இவ்வண்ணம் இங்கே விண்ணப்பித்துக்கொண்டபடி. வாஸ்தேவனுபம் கறுப்பு நிறத்தை மேற்கொள்ளும் கவி பிறந்தவுடன் யிறந்தவர் தானே ஆழ்வார்.

“வேத்ரஸார: திரிதண்ட:” என்ற கடைசி சோற்றெட்டருப் ரஸம், விஷ்வக்ஸேநர் யதிபதியாக அவதரித்தாரென்றால் அவர் திருக்கையிலுள்ள வேத்ரமும் (பிரம்பும்) உடையவர் திருக்கைகளுக்கேற்ற திரிண்டமாக ஆயிற்றும். ‘ஸாரம்’ என்றால் மரத்தினுடைய வைரம் (வலிவு) நிறைந்தபாகம் என்று பொருள். ஆகவே ஒரு வேதரம் மூன்று தண்டமாக மாறக்குறையில்லையே. நிதய விழுதி யில் வேதரம் செய்யும் பணியை லீலாவிழுதியில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் திருக்கையில் திரிதண்டம் செய்து போந்தது என்று திருவள்ளும். வேத்ரமாகிய செங்கோலுக்கு

சிகங்கவிலும் (உபதேசத்திலும்) அந்வயமுண்டு, சிகங்கணத்திலும் (தண்டிப்பதி லும்) அந்வயமுண்டு. அதுகொண்டு “யத்வேதர் சிகரஸ்பந்தே விச்வமேதத் வ்யவஸ்திதம்”என்று முன்னமே இந்தஸப்தத்தியில் பாடப்பட்டது. தரிதண்டத்துக்கு உத்தேசத்தில் மட்டும் தான் உபயோகம் என்பதைத் தெரிவிக்கவே “வேதர...ர்” என்று பதப்ரயோகம் விழுந்திருக்கிறது. தண்டனையும் சீர்திருத்தத்தை உத்தித்துத் தானுகையால் வேதரத்தின் ஸாரம்தான் ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் திருக்கையில் விளங்குகிறது என்று அழகாக ஸாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அஜ்ஞாத நிக்ரஹவூயான பெரியபிராட்டியாரைப்போல் “தயாஸ்தாம்பு நிதி” யென்றும் “தயைக தாம்ந:” என்றும் “காரேய் கருணை இராமாநுச:” என்றும் “பெரும்பூதூர் வந்தவள்ளல்” என்றும் பாராட்டப்பெற்ற எம்பெருமானுரிடம் நிக்ரஹம் கலசாத அனுக்ரஹமே காணப்படும் என்பதை இதனிலும் அழகாய்ப் பேசமுடியுமோ?

... *

கடிதம் (3)

There is an ancient temple of Sri Varadara jaswami (Built by Chola Kings) at (Yogapuri) Vagata Agrahara, P. O. Hoskote Taluk, Bangalore Dt., only 20 miles from Bangalore City.

In this temple Avaranam the Bhashyakar Kainkarya Sabha celebrated the Thiruprathishta Mahothsavam of Utsava and Moola Divya Mangala Vigrahas of Srimath Bhaghavath Ramanuja. Between 14—5—69 and 18—5—69

This was done by Agama Vidvans in the immediate presence of lat. H.H. U Ve Yatindra Pravana Sri Ramanuja Jeeyar Swamigal of Sri Kancheepuram Vadakesari Alagia Manavala Ramanuja Jeeyar Mutt. He did Thirtha Parigraham and also brought with him the Modaliandan from Sri Varadara jaswami Temple of Kanchipuram. He also lead the Goshti of Veda, Itihasa Purana recitals and the Nalayira Divya Prabhanda Sevai which was adorned by Asthan Vidvans, Vidyabhushns and Mahopadvayas from Alwar Thirunagari and Thirunarayanaapuram at the time of their annual “Thiru Prathishta Mahothsavam, Divyamangala Vigrahas of Manavala Mamunigal Nammalwar and Garudalwar, Thiruprathishta Mahothsavam were celebrated.

The annual Jayanthi of Sri Yatindapravana Ramanuja Jeeyar Swamiji of Kanchipuram Vadakesari Alagia Ramanuja Jeeyar Mutt, Smarakasangha conducted almost a month-long Nityaseva Kainkaryam in memory of this from his first Janmanakshatram, Revathi in Adi month to (18—7—76) II Revathi in Adi (15—8—76). The special nityothsavam included Nitya Tirumanjanam for Acharyas, Alwar Divyamangala Vigrahas, Tirumanjanam and Thiruveedi Uthsavas for Sri Varadara jaswami on five Sundays. Vedic Itahasa Purana recitals and Nalayira Divya Prabhanda Sevas done four times (Sattumurais on four Sundays).

There is a standing threat of Govt's reforms to deprive the Archaka of the lands of and by land reforms the Agrahar's brahmin families lost all lands and there are only three Sri Vaishnava and three other Brahmin families now here. A keen need is felt to arrange for Nitya Seva of the Dieties. A Nitya-seva-mandali has been formed to look after this.